

AMADEU VIVES

JOC D'INFANT

— Vina, vina, esquerpa, pampenella d'or,
fada del barder i l'herba cremada:
què dirà l'estel quan el fongui l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— Conta'm ben baixet, pampenella d'or,
al recer petit de les teves ales:
què diu el xiprer quan el bressa l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— I a la meua orella, pampenella d'or,
quina cançó feia la conquilla blanca
quan el seu cinyell desnuava l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

TOMAS GARCÉS

EL CAVALLER

I

Lo cavaller se'n va a la guerra,
lo cor batent, los ulls en terra,
la llança al puny;
per darrer cop lo cavall gira
y alçant los ulls ab tristor mira
ja lluny, molt lluny—
lo castell fort dalt de la serra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

II

Darrera d'ell marxen cent nobles,
y al traspasar viles y pobles,
sent a son pas:
— Mal podrà perdre una batalla
llança tan brau, tan dura malla,
tan ardit braç,
tan fort acer com diu a l'esquerra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

III

Contempla escut, espasa y llança,
brandeja'l cap, un sospir llança
y diu somrient:
— No'n perdré cap, no, de batalla,
l'escut és fort, dura la malla,
lo braç potent...
m'ho diu lo cor y'l cor may erra.—
Lo cavaller se'n va a la guerra.

IV

Mes no serà l'espasa dura
ni'l fort escut, ni la armadura
qui'm darà'l llor,
que seràs tu, ma benaymada,
tu qu'en mon cor porto amagada;
serà l'amor
desde allà dalt, desde la serra.—
Lo cavaller se'n va a la guerra.

Emili Vendrell no s'en va pas!

Compreu discs **ODEON** i el podreu sentir sempre

11299.—Arts Gràfiques, S. A., Successors d'Henrich i C.*

CONCERTS BLAUS

"Les Nostres Cançons"

Primera sessió:

EMILI VENDRELL

PERE VALLRIBERA

piano

Dijous, 10 Març 1927

a les deu del vespre

Palau de la Música Catalana

LES NOSTRES CANÇONS

PRIMERA SESSIÓ

CONCERTS BLAUS han de fer constar que la sèrie "LES NOSTRES CANÇONS" constituirà un cicle de divulgació de les nostres melodies. En el programa d'avui hem volgut que hi figuressin des dels que gairebé podríem dirne els precursors, fins algunes de les obres més recents especialment entre les que han estat creades en ocasió de la sèrie "ELS POETES I ELS MÚSICS."

No cal dir que la limitació d'un programa, per bé que abasti les proporcions del present, ha d'imposar una sèrie d'omissions, sempre molt lamentables.

En les sessions successives procurarem, com es mereixen tants digníssims Mestres com avui han tingut d'ésser omesos, completar el repertori, que volem que arribi a constituir una veritable Antologia de la nostra Cançó.

PROGRAMA

I

ENYORAMENT.....	CLAVÉ
PER TU PLORO.....	PEP VENTURA
PLOR DE LA TÓRTORA.....	ALIÓ
LA DAMA D'ARAGÓ.....	NICOLAU
EL RELIQUIARI	GARRETA
ES JUNY!.....	LAMOTE DE GRIGNON
LO QUÈ ET DIRIA	MORERA

II

SOSPIRS.....	} MILLET
MUNTANYENCA.....	
CUCA DE LLUM.....	} ZAMACOIS
EL MARINER.....	
SERENADA D'HIVERN	
VE I VA.....	} PAHISSA
EL BASTÓ.....	
CAMINS DE FADA.....	} TOLDRA
COCOROCOC	
CANÇÓ DE GRUMET.....	

III

ETS MEVA.....	} PUJOL
DANSA.....	
CANÇÓ DE LA TEMPESTAT	
LA GINESTA	} A. VIVES
JOC D'INFANT.....	
EL CAVALLER.....	
L'EMIGRANT.....	

Piano PLEYEL

UN PREC: Hem de demanar al públic que, fora dels aplaudiments, s'abstingui en absolut de fer qualsevol manifestació per determinar des obres del programa.

FRANCESC PUJOL

DANSA

Quan de les ombres i les estrelles
comença, tímida, l'esgarripança,
les joves camperoles
teixeixen una dansa.

Al volt de vies esborradisses
i entre les feixes tan violetes
ja un oratjol aviva
secretes animetes.

Llavors les brunes — que coltellaren
braçats de messes, del Sol imperi,—
del gran descans amplíssim
rebutgen el misteri.

Par que esdevinguin d'or i de púrpura
sota la pòstuma solar carícia,
i es corben i es despleguen
amb rústega malícia.

I bé remembren avalotades
d'amor follivola les curtes sestres,
sentint al cos que dansa
pessigolleig d'arestes.

JOSEP CARNER

CANÇÓ

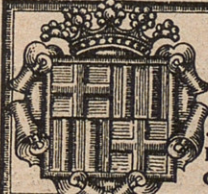
DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llampeguejat,
tempestat!
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguitarrat,
tempestat!

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec descordat
que apaivaga el gos i el gat,
tempestat!

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestat!
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestat!

JOSEP M. DE SAGARRA

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFON-A 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G 2

EDUARD TOLDRÀ

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar,

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.
No et torbi l'escull, esquiva
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via, brunzent,

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÁS GARCÉS

COCOROCOC

(EN LA NAIKENÇA D'UN NOI)

Eulària, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

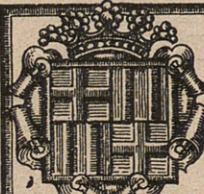
— Un altre — diu el sostre —
que no em serà constant.
— Un altre — diu la llinda —
que em deixarà cantant.

— Ell, que m'ignora encara —
diu el roser flairos, —
escamparà mes roses
sobre un cabell tot ros.

Dins ses humides nines
medita el gos content:
— No tindrà por de l'ombra,
farà fugir el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
— Cocorococ, és noi!

JOSEP CARNER

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFON-A 2766
CARRER D MALLORCA 307 i 309 TELEFON-G 2

La Cançó

Un programa format tot ell per cançons catalanes originals i totes cantades per artista tan nostre i tan subtil en el gènere, com l'Emili Vendrell, qui canta fent reviure i magnificant la paraula melòdicament, és una festa prou assenyada per a dedicar-li unes paraules fent l'elogi de la cançó i explicant la seva transcendència en el renaixement musical de la nostra terra.

La cançó en la música és com la flor en els prats verdejants, que és l'alegria dels ulls i l'encant dels sentits. Però la cançó va més endins, commou fibres més fones i bressa i somou la part més íntima del nostre ésser. La cançó té el perfum de la flor i encara un ésser més immaterial que deixonda els misteris insondables de la nostra ànima. La cançó és essència musical; és música de la música i per això està en la llavor de tota música veritable. En el fons d'un temps simfònic veritablement sentit hi ha una cançó, una idea melòdica que tot ho ordena i enllumena; és com la mare del tonell que fa ranci el vi novell. Per això la música del poble és cançó i no pot ésser altra cosa que cançó, i per això de la cançó popular ha sortit tota altra cançó i tota altra música. Per això tota nova generació de música, en terreny verge de treballada tradició artística, és de l'empelt de la cançó del poble que pren vida; i abans de la rellada llarga de les formes amples, artístiques, fa la rellada curta de la cançó individual que no és res més que la cançó original de raça, agençada a l'ambient del dia i adequada al temperament i cultura artística del compositor.

A Catalunya som joves encara en música, som quasi adolescents cantant als batecs del cor juvenil i enamoradís. No som en l'edat de les grans síntesis glorificadores de les formes. Som encara ocellets de volada curta cantant entre les branques dels arbrissos florits en primavera. Les ales han crescut i fitem els ulls enlaire a punt de provar la volada cap al zenit; les ànsies hi són i algun que altre ocell de més envergadura ja ha fet magnífica volada, però encara la tonada més escaient de la niuada, la més perfumada de sentors de primavera, és la de la curta rellada. S'en poden riure els ambiciosos de les formes transcendents, i poden fer la ganyota del menyspreu; però aquella és una valor intrínseca que pot fer denteta a les resseques i eixutes concepcions que de fora ens vénen. Més val per al paladar un pinyó amb aquell gust fort i saborosíssim, que la gran pinya esbaldellada amb els seus niuets buits i sense fruit.

En els primers temps de la nostra renaixença, les obres d'en Clavé, aquells chors, generalment de dimensions no curtes, no són més que un enfilall de cançons; de tant en tant algun llampec del seu geni li feia trobar la nota descriptiva, l'epíodi inspirat directament de la natura; però de seguida revé la cançó fresca i choral tan seva i tan del poble, amb aquella barreja de la sentor del cant verge tradicional i de la cançó vuitcentista ciutadana. Més tard, va ésser l'Alió qui aixecà la veu més lluminosa i elegant, més ornada i polida, a la faísó de l'època. Les seves melodies guarden encara tota la frescor i tota l'elegància, tot el bon gust i distinció de la seva sensibilitat desperta. Després, a intervals, la cançó ha viscut entre nosaltres sempre agradosa i franca, quasi sempre no renegant del sentit terrenal, sempre sincera, encara que prenent els matisos dels temperaments més diversos; fins la cançó religiosa se n'ha empeltat la saba i ha pres un sentit tan pregon de la bona olor de l'ànima catalana, un misticisme tan sincer i inefable, que jo crec un cas únic en la cançonística religiosa moderna.

Vegem, doncs, com la cançó és nostra i ben apropiada al nostre ésser. Vegem com la devem estimar i respectar. Pensem que si no sabem gustar una cançó no sabrem pas assaborir ni comprendre les obres transcendents dels genis. La cançó és la llum que deixa contemplar els temples, fa veure les grans arcades i les columnates de les grans construccions dels genis; és la idea mare que tot ho anima; és la flor del mesurat jardí clàssic, és la flor que embauma i fa seguir amb daler els intrincables viaranyes de les grans selves dels genials innovadors de l'art. Allí on no hi ha essència de cançó, no hi ha música; cosa que semblen oblidar els promulgadors de l'art novíssim.

Per això fa goig i aconsola aquest revifament que entre nosaltres fa un temps s'observa en el conreu del gènere; per això jo crec que, lluny de retrassar-se així la volada definitiva a les grans formes de la música, serveix per acumular la valor essencial de les obres transcendents que tots tan desitgem.

LLUÍS MILLET

JOSEP ANSELM CLAVÉ

ENYORAMENT

Sento en mi greu frisança,
viu s'insinua fer malestar;
tot lo del món em cansa,
el cor s'em nua, i ai! vui plorar!

Jove, aborresc la vida,
trist, afluqueixo terriblement
i ai! ma mare, afligida,
diu que pateixo d'enyorament.

Cert que és un fer torment
el mal d'absència;
cert que és un fer torment
l'enyorament.

.....
Els ocells no canten
pas com solien,
trist surt el sol;
les flors als ulls no encanten
ni olors m'envien;
tot vesteix doll!

Pres ja de greu fatiga,
solet jo ploro
mon goig absent.
Ella a tornar molt triga
i en tant jo moro
d'enyorament.

J. A. CLAVÉ

TOTES LES CANÇONS

que canta **Emili Vendrell** DISCS **ODEON**

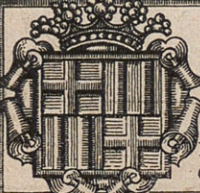

JAUME PAHISSA

EL BASTÓ

La branca de faig floria, floria...
mirant-la de baix, tot jo m'hi dalia.
Branqueta de faig, hauràs d'ésser mia,
que em vull fer un bastó per tota la vida!
Quan sóc allí dalt el món fa alegria,
en cel i verdor la terra es perdia.
Li pots dir adéu, la branca florida,
d'aquests horitzons coberts de delícies!
'Nirem terra enllà, camina, camina;
'nirem tots dos sols per pobles i viles,
podrem veure el món, gosar d'altres ditxes,
prò mai tornaràs a traure florida.
Als cops de destrat els ocells fugien,
les flors del brançal plovien, plovien...
Li poso una amor per tota la vida!

JOSEP PIJOAN

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFON-A 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G 2

J. ZAMACOIS

CUCA DE LLUM

I

Nit estival,
nit de perfum.
Cuca de llum
pren el fanal.

Ronda el jardí,
ronda a l'etzar,
que el vigilar
no té camí...

II

Ronda rondant
per la foscó,
sent el petó
d'un llavi aimant.

Nit de perfum!
d'amor d'estiu!
La cuca riu
i apaga el llum.

JOAN M. GUASCH

EL MARINER

Quant de temps que fa
— dies i setmanes —
que la barca al moll
Madhu té atracada,
amb l'estiba a punt,
i branda que branda.
Si ell me la deixés,
jo l'aparellava
amb cent rems alats
i cinc veles blanques.
No aniria pas
a mercats ni a tràfecs;
perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades;
volten-la set mars
tretze rius l'amaren.

Mes en ton recó
tu no ploris, mare,
que jo no faré
com feu Ramatxandra,
que trigà tants anys
a tornar a casa.
Com el rei seré
que diu la rondalla

i duré al vaixell
tot el que m'hi càpiga.
A l'amic també
jo vull emmenar-me'n.
I al lluny cercarem
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

Salparem en ser
que llustregi l'alba.
Al migdia, quan
tu estaràs banyan-te,
tots dos ja serem
en un nou reialme.
Passarem el gual,
deixarem la plana.
Quan es pongui el sol
ja ens tindràs a casa.
De tot el que hem vist
te'n faré contalla.
Perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

CLEMENTINA ARDERIU

VE I VA

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor fugirà.

Si canta un ocell
hi ha gaudi novell;
si em mira i em fuig
l'amor ja és enuig.

La lluna minvant
em veu dalejant;
la lluna creixent
vol nou pensament.

En el moment d'or
que amor és al cor,
no sap ell mateix
si minva o si creix.

Mig riu un follet?
Amor, bon esplet!
Aparta son dit?
Ja tot és oblit.

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor se n'anà.

JOSEP CARNER

SERENADA D'HIVERN

Clou les parpelles en ton llit
i que la son hi sia,
mentre en l'angoixa de l'oblit
canto per tu, l'aimia;
que fins la mort de mon delit
par una melodia.

Oh si aquest llit meravellat
que ton bell cos havia
es fes vivent i esperonat
d'estranya gelosia,
fos ton cos amortallat
amb el llençol on nia!

Car, filla fosca del mati,
si en aquest món fas via,
d'altres encar faràs morir
i no hi valdrà metgia:
tu que per l'esma de traïr
jures vint cops al dia!

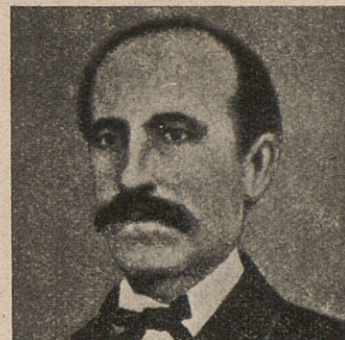
Oh si mon cor sense recés,
que ta finestra espia,
oh si mon cor occir pogués
amb una melodia!
Si l'amor meva emmetzinés
encara t'amaria.

Qui t'ha cantat el villancet?
no és un llaüt, aimia;
no és el poruc violinet
ni la viola pia:
és una mica de vent fred
i de malenconia.

JOSEP CARNER

ODEON

ha popularitzat amb els seus discs les
millors cançons pels millors intèrprets

PEP VENTURA

PER TU PLORO

Anem a la muntanya, que ara ve el bon temps:
ve la Primavera, ve la Primavera,
la-larala-la-la-la-la
Hores d'alegria, hores de tristor,
Ai del qui se'n va i no tornarà!
També, mes aïl del qui perd l'amor!

Adéu, rosa d'abril!
Adéu, rosa encarnada!
Demà, lluny del teu rosé,
d'enyorament em moriré.

Quan et diran la meva fi,
plora per mi, que per tu ploro;
plora per mi, mes, dolçament,
que amargament, no és el teu plor.

Eixuga el plor, no ploris gaire,
que et marciria el pas de l'aire.
No ploris gens, no ploris, no.
Per tu i per mi, jo, que ja en sé,
bé puc plorar millor.

JOAN MARAGALL

Que millor que fer perdurar el magnífic record d'un concert
Emili Vendrell que sentir-lo a casa en la major intimitat?

Discs **ODEON** exclusivament

FRANCESC ALIÓ

EL PLOR DE LA TÓRTORA

Vora voreta el riu
me n'he guarnit un niu
que'l sol hi toca;
lo cobrecel n'és d'or:
veniu, somnis d'amor;
bressau-m'hi a l'ombra.

Qui em fa de cobrecel,
n'és d'un colom del cel,
l'aleta hermosa;
que hi fa de bon estar
si es posa a refilar
místiques trobes!

També n'hi refilí
darrera el cant diví
de brosta en brosta;
l'ocell ara no hi és;
corrantes que hi he après
les canto sola.

Mes all no canto, no,
com cantaria jo
si el cor s'enyora;
n'nyora el bes suau
d'aquell amor d'ull blau
i cella rossa.

Refila'l rossinyol,
refila al raig del sol
que a mi no'm cova;
des que no'm cova mai,
m'estic sota un desmai
plora que plora.

L'ocell refilarà,
la flor re florirà
sobre ma fossa;
sols m'aconhorta a mi,
que a refilar i florí
seré a la glòria.

JACINT VERDAGUER

LLUÍS MILLET

SOSPIRS

Rosada divina!
Quan et copsaré?
Oh vina!
Oh vina al cor, vina,
lliri i clavellina,
rosa sens espina
del millor ros!
Celestial aurora,
quan t'obiraré?
Lo meu cor t'enyora,
tòrtora que plora,
cridant a tothora
l'Aimador si ve!
Ail en vostra cara
quan m'hi miraré?
Formosura rara,
front d'albada clara,
si no us veig encara,
d'amor moriré.

JACINT VERDAGUER

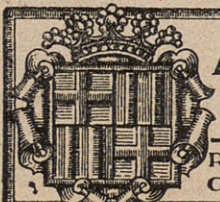
MUNTANYENCA

I
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot;
la Primavera hi canta,
s'hi xala la Tardor,
i si l'Hivern hi neva
l'Estiu festa major:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

II
Companys, amunt i fora!
Gran aire i gran claror
encenguin nostres venes
i eixamplin nostres cors.
Res dona l'alegria
d'aqueixos miradors:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

III
De nostres altes serres
fidels adoradors,
cerquem en les deus d'aigua
les deus dels sants amors.
Companys, amunt i fora
Com més amunt, millor!
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot!

J. RIERA I BERTRÁN

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
— Da de Luxe —
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFON-A 2766
CARRER D MALLORCA 307i 309 TELEFON-G 2

ROCA I MALLOL

CARRER SANTA ANNA, 39
PORTAL DE L'ÀNGEL

Presenten les primeres novetats per a la temporada de Primavera

Gust selecte

Convidem al públic a l'exposició d'aquestes novetats

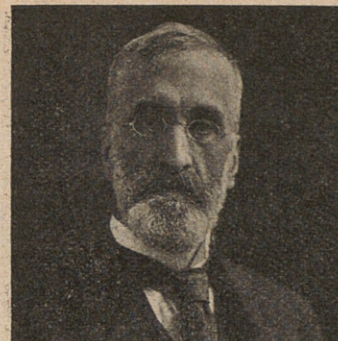

ENRIC MORERA

LO QUÈ ET DIRIA

Si jo fos cançonaire
treuria una cançó;
com que no hi entenc gaire,
no vull pas fer-la, no.
Una cançó faria
que sols de tu parlés,
jo sol la cantaria,
jo sol i ningú més.
Diria que ets la nena
més maca d'aquest pla
que té més or ta trena
que el blat quan ve el segà.
Que quan tos llavis s'obren,
talment en raja mel;
qu: quan tos ulls s'entreobren
com si s'obris el cel;
que en caminant lleugera
per sobre els sembrats
com l'aura matinera
tu els deixes revifats.
Que els ocellets en veure't
refilen de valent...
que un dia jo vaig veure't
i tot s'ho ha endut el vent.
Si jo fos cançonaire
treuria una cançó:
la d'una espigolaira
i un infeliç pastor.

EMILI GUANYABENS

ANTONI NICOLAU

LA DAMA D'ARAGÓ

POPULAR

A Aragó n'hi ha una dama
que és bonica com un sol,
té la cabellera rossa,
li arriba fins als talons.

*Ai, amorosa Anna Maria!
Robadora de l'amor!
Ai, amorós!*

Sa mare els hi pentinava
amb una pinteta d'or,
sa germana els hi entrena
els cabells de dos en dos.
Son germà se la mirava
amb un ull tot amorós,
se la mira i se l'emporta
a la fira d'Aragó.
Mentre estaven a la fira
toquen a Missa major.
— Germà, germà, anem a missa,
anem a Missa major. —
De qui és aquella dama
que llença tanta esplendor?
N'és filla del Rei de França,
germana del d'Aragó!
I si acàs no ho volem creure,
mireu-li el sabató:
veureu les tres flors de lliri
les armes d'Aragó.

Tothom ha de delectar-se
amb l'art d' **Emilí Vendrell**
ODEON ho facilita

VENDRELL només impressiona
Discs ODEON

JULI GARRETA

EL RELIQUIARI

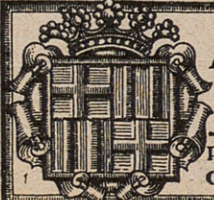
Quin so més trist! — el'a em deia —
quan sent'a tocà a morts,
— quin so més trist! — i ta cara
mullava a voltes el plor.

Ea tristor jo no enten'a
ni ses llàgrimes llavors,
mes les llàgrimes m'ofeguen
quan sent ara tocà a morts.

FRANCESC MATHEU

ODEON

TÉ ELS DISCS MÉS PERFECTES

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
— Da de Luxe —
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFON-A 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G 2

JOAN LAMOTE DE GRIGNON

ES JUNY!

Es juny! Es juny!
Ja canta la guatlla
la fals en el puny,
la dalla a l'espatlla.
Es juny!

Es juny! Es juny!
El blat no té espera;
ja arriba de lluny
la colla feinerà.
Es juny!

Es juny! Es juny!
Llampeguen les dalles,
la plana retruny
de cants i rialles.
Es juny!

Es juny! Es juny!
L'ocell no pidola,
intrèpid s'esmuny
i els blats espigola.
Es juny!

APEL·LES MESTRES

Emili Vendrell ha creat les nostres cançons
Discs **ODEON**

NO OBLIDEU

que els eminents artistes

BLANCA SELVA

JOAN MASSIÀ

donaran el seu DARRER CONCERT

DIUMENGE VINENT, TARDA

amb un programa formidable

SONATA A KREUTZER

creació màxima de SELVA-MASSIÀ

SONATA, Mozart.

TRINO DEL DIABLE

RONDÓ, Beethoven.

SARDANA, Garreta.

i altres obres de virtuositat i lluïment.

Cal reconèixer que aquest Concert, per l'importància excepcional del programa i la qualitat de les interpretacions d'aquests il·lustres concertistes, constituirà un dels esdeveniments més importants del present curs.

CONCERTS BLAUS

AMADEU VIVES

JOC D'INFANT

— Vina, vina, esquerpa, pampenella d'or,
fada del barder i l'herba cremada:
què dirà l'estel quan el fongui l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— Conta'm ben baixet, pampenella d'or,
al recer petit de les teves ales:
què diu el xiprer quan el bressa l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— I a la meua orella, pampenella d'or,
quina cançó feia la conquilla blanca
quan el seu cinyell desnuava l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

TOMÀS GARCÉS

EL CAVALLER

I
Lo cavaller se'n va a la guerra,
lo cor batent, los ulls en terra,
la llança al puny;
per darrer cop lo cavall gira
y alçant los ulls ab tristor mira
ja lluny, molt lluny—
lo castell fort dalt de la serra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

II
Darrera d'ell marxen cent nobles,
y al traspasar viles y pobles,
sent a son pas:
— Mal podrà perdre una batalla
llança tan brau, tan dura malla,
tan ardit braç,
tan fort acer com du a l'esquerra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

III
Contempla escut, espasa y llança,
brandeja'l cap, un sospir llança,
y diu somrient:
— No'n perdré cap, no, de batalla,
l'escut és fort, dura la malla;
lo braç potent...
m'ho diu lo cor y'l cor may erra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

IV
Mes no serà l'espasa dura
ni'l fort escut, ni la armadura
qui'm darà'l llor,
que seràs tu, ma benaymada,
tu qu'en mon cor porto amagada;
serà l'amor
desde allà dalt, desde la serra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

Emili Vendrell no s'en va pas!

Compreu discs **ODEON** i el podreu sentir sempre

11299 — Arts Gràfiques, S. A., Successors d'Henrich i C.*

CONCERTS BLAUS

"Les Nostres Cançons"

Primera sessió:

EMILI VENDRELL

PERE VALLRIBERA

piano

Dijous, 10 Març 1927

a les deu del vespre

Palau de la Música Catalana

LES NOSTRES CANÇONS

PRIMERA SESSIÓ

CONCERTS BLAUS han de fer constar que la sèrie "LES NOSTRES CANÇONS" constituirà un cicle de divulgació de les nostres melodies. En el programa d'avui hem volgut que hi figuressin des dels que gairebé podríem dirne els precursors, fins algunes de les obres més recents especialment entre les que han estat creades en ocasió de la sèrie "ELS POETES I ELS MÚSICS."

No cal dir que la limitació d'un programa, per bé que abasti les proporcions del present, ha d'imposar una sèrie d'omissions, sempre molt lamentables.

En les sessions successives procurarem, com es mereixen tants digníssims Mestres com avui han tingut d'ésser omesos, completar el repertori, que volem que arribi a constituir una veritable Antologia de la nostra Cançó.

PROGRAMA

I

ENYORAMENT.....	CLAVÉ
PER TU PLORO.....	PEP VENTURA
PLOR DE LA TÓRTORA.....	ALIÓ
LA DAMA D'ARAGÓ.....	NICOLAU
EL RELIQUIARI.....	GARRETA
ES JUNY!.....	LAMOTE DE GRIGNON
LO QUÈ ET DIRIA.....	MORERA

II

SOSPIRS.....	} MILLET
MUNTANYENCA.....	
CUCA DE LLUM.....	} ZAMACOIS
EL MARINER.....	
SERENADA D'HIVERN.....	
VE I VA.....	} PAHISSA
EL BASTÓ.....	
CAMINS DE FADA.....	} TOLDRÀ
COCOROCOC.....	
CANÇÓ DE GRUMET.....	

III

ETS MEVA.....	} PUJOL
DANSA.....	
CANÇÓ DE LA TEMPESTAT.....	
LA GINESTA.....	} A. VIVES
JOC D'INFANT.....	
EL CAVALLER.....	
L'EMIGRANT.....	

Piano PLEYEL

UN PREC: Hem de demanar al públic que, fora dels aplaudiments, s'abstingui en absolut de fer qualsevol manifestació per determinar des obres del programa.

FRANCESC PUJOL

DANSA

Quan de les ombres i les estrelles
comença, tímida, l'esgarripança,
les joves camperoles
teixeixen una dansa.

Al volt de vies esborradisses
i entre les feixes tan violetes
ja un oratjol aviva,
secretos animetes.

Llavors les brunes — que coltellaren
braçats de messes, del Sol imperi,—
del gran descans amplíssim
rebutgen el misteri.

Par que esdevinguin d'or i de púrpura
sota la pòstuma solar carícia,
i es corben i es despleguen,
amb rústega malícia.

I bé remembren avalotades
d'amor follivola les curtes sestres,
sentint al cos que dansa
pessigolleig d'arestes.

JOSEP CARNER

CANÇÓ

DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llampeguejat,
tempestat!
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguitarrat,
tempestat!

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec discordat
que apaivaga el gos i el gat,
tempestat!

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestat!
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestat!

JOSEP M. DE SAGARRA

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 307 i 309 TELEFON G-2

EDUARD TOLDRÀ

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar,

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.
No et torbi l'escull, esquivia
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via, brunzent,

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÁS GARCÉS

COCOROCOC

(EN LA NAIKENÇA D'UN NOI)

Eulària, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

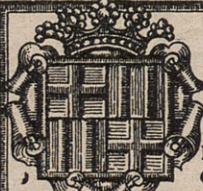
— Un altre — diu el sostre —
que no em serà constant.
— Un altre — diu la llinda —
que em deixarà cantant.

— Ell, que m'ignora encara —
diu el roser flairós, —
escamparà més roses
sobre un cabell tot ros.

Dins ses humides nines
medita el gos content:
— No tindrà por de l'ombra,
farà fugir el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
— Cocorococ, és noil

JOSEP CARNER

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe

RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFON-A 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G 2

La Cançó

Un programa format tot ell per cançons catalanes originals i totes cantades per artista tan nostre i tan subtil en el gènere, com l'Emili Vendrell, qui canta fent reviure i magnificant la paraula melòdicament, és una festa prou assenyada per a dedicar-li unes paraules fent l'elogi de la cançó i explicant la seva transcendència en el renaixement musical de la nostra terra.

La cançó en la música és com la flor en els prats verdejants, que és l'alegria dels ulls i l'encant dels sentits. Però la cançó va més endins, commou fibres més fones i bressa i somou la part més íntima del nostre ésser. La cançó té el perfum de la flor i encara un ésser més immaterial que deixonda els misteris insondables de la nostra ànima. La cançó és essència musical; és música de la música i per això està en la llavor de tota música veritable. En el fons d'un temps simfònic veritablement sentit hi ha una cançó, una idea melòdica que tot ho ordena i enllumena; és com la mare del tonell que fa ranci el vi novell. Per això la música del poble és cançó i no pot ésser altra cosa que cançó, i per això de la cançó popular ha sortit tota altra cançó i tota altra música. Per això tota nova generació de música, en terreny verge de treballada tradició artística, és de l'empelt de la cançó del poble que pren vida; i abans de la refilada llarga de les formes amples, artístiques, fa la refilada curta de la cançó individual que no és res més que la cançó original de raça, agençada a l'ambient del dia i adequada al temperament i cultura artística del compositor.

A Catalunya som joves encara en música, som quasi adolescents cantant als batecs del cor juvenívol i enamoradís. No som en l'edat de les grans síntesis glorificadores de les formes. Som encara ocellets de volada, curta cantant entre les branques dels arbrissos florits en primavera. Les ales han crescut i fitem els ulls enlaire a punt de provar la volada cap al zenit; les ànsies hi són i algun que altre ocell de més envergadura ja ha fet magnífica volada, però encara la tonada més escaient de la niuada, la més perfumada de sentors de primavera, és la de la curta refilada. S'en poden riure els ambiciosos de les formes transcendents, i poden fer la ganyota del menyspreu; però aquella és una valor intrínseca que pot fer denteta a les resseques i eixutes concepcions que de fora ens vénen. Més val per al paladar un pinyó amb aquell gust fort i saborosíssim, que la gran pinya esbaldada amb els seus niuets buits i sense fruit.

En els primers temps de la nostra renaixença, les obres d'en Clavé, aquells chors, generalment de dimensions no curtes, no són més que un enfilat de cançons; de tant en tant algun llampec del seu geni li feia trobar la nota descriptiva, l'epíodi inspirat directament de la natura; però de seguida revé la cançó fresca i choral tan seva i tan del poble, amb aquella barreja de la sentor del cant verge tradicional i de la cançó vuitcentista ciutadana. Més tard, va ésser l'Alió qui aixecà la veu més lluminosa i elegant, més ornada i polida, a la faisó de l'època. Les seves melodies guarden encara tota la frescor i tota l'elegància, tot el bon gust i distinció de la seva sensibilitat desperta. Després, a intervals, la cançó ha viscut entre nosaltres sempre agradosa i franca, quasi sempre no renegant del sentit terral, sempre sincera, encara que prenent els matisos dels temperaments més diversos; fins la cançó religiosa se n'ha empeltat la saba i ha pres un sentit tan pregon de la bona olor de l'ànima catalana, un misticisme tan sincer i inefable, que jo crec un cas únic en la cançonística religiosa moderna.

Vegem, doncs, com la cançó és nostra i ben apropiada al nostre ésser. Vegem com la podem estimar i respectar. Pensem que si no sabem gustar una cançó no sabem pas assaborir ni comprendre les obres transcendents dels genis. La cançó és la llum que deixa contemplar els temples, fa veure les grans arcades i les columnates de les grans construccions dels genis; és la idea mare que tot ho anima; és la flor del mesurat jardí clàssic, és la flor que embauma i fa seguir amb daler els intrincables viarans de les grans selves dels genis innovadors de l'art. Allí on no hi ha essència de cançó, no hi ha música; cosa que semblen oblidar els promulgadors de l'art novíssim.

Per això fa goig i aconsola aquest revifament que entre nosaltres fa un temps s'observa en el conreu del gènere; per això jo crec que, lluny de retrassar-se així la volada definitiva a les grans formes de la música, serveix per acumular la valor essencial de les obres transcendents que tots tan desitgem.

LLUÍS MILLET

JOSEP ANSELM CLAVÉ

ENYORAMENT

Sento en mi greu frisança,
viu s'insinua fer malestar;
tot lo del món em cansa,
el cor s'em nua, i all vui plorar!

Jove, aborresc la vida,
trist, afluqueixo terriblement
i all ma mare, afligida,
diu que pateixo d'enyorament.

Cert que és un fer torment
el mal d'absència;
cert que és un fer torment
l'enyorament.

Els ocells no canten
pas com solien,
trist surt el sol;
les flors als ulls no encanten
ni olors m'envien;
tot vesteix doll!

Pres ja de greu fatiga,
solet jo ploro
mon goig absent.
Ella a tornar molt triga
i en tant jo moro
d'enyorament.

J. A. CLAVÉ

TOTES LES CANÇONS

que canta **Emili Vendrell** DISCS **ODEON**

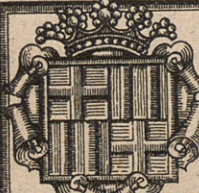

JAUME PAHISSA

EL BASTÓ

La branca de faig floria, floria...
mirant-la de baix, tot jo m'hi dalia.
Branqueta de faig, hauràs d'ésser mia,
que em vull fer un bastó per tota la vida!
Quan sóc allí dalt el món fa alegria,
en cel i verdor la terra es perdia.
Li pots dir adéu, la branca florida,
d'aquests horitzons coberts de delícies!
'Nirem terra enllà, camina, camina;
'nirem tots dos sols per pobles i viles,
podrem veure el món, gosar d'altres ditxes,
prò mai tornaràs a traure florida.
Als cops de destrat els ocells fugien,
les flors del brancal plovién, plovién...
Li poso una amor per tota la vida!

JOSEP PIJOAN

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
— Da de Luxe —
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 307 i 309 TELEFON G 2

J. ZAMACOIS

CUCA DE LLUM

II
Nit estival,
nit de perfum.
Cuca de llum
pren el fanal.

Ronda el jardí,
ronda a l'etzar,
que el vigilar
no té camí...

JOAN M. GUASCH

VE I VA

Flor de romani
'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor fugirà.

Si canta un ocell
hi ha gaudi novell;
si em mira i em fuig
l'amor ja és enuig.

La lluna minvant
em veu dalejant;
la lluna creixent
vol nou pensament.

En el moment d'or
que amor és al cor,
no sap ell mateix
si minva o si creix.

Mig riu un follet?
Amor, bon esplet!
Aparta son dit?
Ja tot és oblit.

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor se n'anà.

JOSEP CARNER

SERENADA D'HIVERN

Clou les parpelles en ton llit
i que la son hi sia,
mentre en l'angoixa de l'oblit
canto per tu, l'aimia;
que fins la mort de mon delit
par una melodia.]

Oh si aquest llit meravellat
que ton bell cos havia
es fes vivent i esperonat
d'estranya gelosia,
fos ton cos amortallat
amb el llençol on nia!

Car, filla fosca del matí,
si en aquest món fas via,
d'altres encara faràs morir
i no hi valdrà metgia;
tu que per l'esma de traïr
jures vint cops al dia!

Oh si mon cor sense recés,
que ta finestra espia,
oh si mon cor occir pogués
amb una melodia!
Si l'amor meva emmetzinés
encara t'amaria.

Qui t'ha cantat el villancet?
no és un llaüt, aimia;
no és el poruc violinet
ni la viola pia:
és una mica de vent fred
i de malenconia.

JOSEP CARNER

ODEON

ha popularitzat amb els seus discs les
millors cançons pels millors intèrprets

EL MARINER

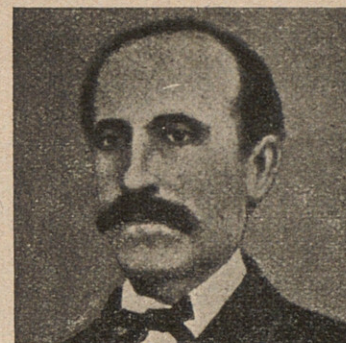
Quant de temps que fa
— dies i setmanes —
que la barca al moll
Madhu té atracada,
amb l'estiba a punt,
i branda que branda.
Si ell me la deixés,
jo l'aparellava
amb cent remes alats
i cinc veles blanques.
No aniria pas
a mercats ni a tràfecs;
perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades;
volten-la set mars
tretze rius l'amaren.

Mes en ton recó
tu no ploris, mare,
que jo no faré
com feu Ramatxandra,
que trigà tants anys
a tornar a casa.
Com el rei seré
que diu la rondalla

CLEMENTINA ARDERIU

i duré al vaixell"
tot el que m'hi càpiga.
A l'amic també
jo vull emmenar-me'n.
I al lluny cercarem
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

Salparem en ser
que llustregi l'alba.
Al migdia, quan
tu estaràs banyan-te,
tots dos ja serem
en un nou reialme.
Passarem el gual,
deixarem la plana.
Quan es pongui el sol
ja ens tindràs a casa.
De tot el que hem vist
te'n faré contalla.
Perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

PEP VENTURA

PER TU PLORO

Anem a la muntanya, que ara ve el bon temps!
ve la Primavera, ve la Primavera,
la-larala-la-la-la-la
Hores d'alegria, hores de tristor,
Ai del qui se'n va i no tornarà!
També, mes aïl del qui perd l'amor!

Adéu, rosa d'abril!
Adéu, rosa encarnada!
Demà, lluny del teu rosé,
d'enyorament em moriré.

Quan et diran la meva fi,
plora per mi, que per tu ploro;
plora per mi, mes, dolçament,
que amargament, no és el teu plor.

Eixuga el plor, no ploris gaire,
que et marciria el pas de l'aire.
No ploris gens, no ploris, no.
Per tu i per mi, jo, que ja en sé,
bé puc plorar millor.

JOAN MARAGALL

Que millor que fer perdurar el magnífic record d'un concert
Emili Vendrell que sentir-lo a casa en la major intimitat?
Discs **ODEON** exclusivament

FRANCESC ALIÓ

EL PLOR DE LA TÓRTORA

Vora voreta elriu
me n'he guarnit un niu
que'l sol hi toca;
lo cobrecel n'és d'or:
veniu, somnis d'amor;
bressau-m'hi a l'ombra.

Qui em fa de cobrecel,
n'és d'un colom del cel,
l'aleta hermosa;
que hi fa de bon estar
si es posa a reffilar
místiques trobes!

També n'hi refili
darrera el cant diví
de brosta en brosta;
l'ocell ara no hi és;
corrandes que hi he après
les canto sola.

Mes ai! no canto, no,
com cantaria jo
si el cor s'enyora;
n'nyora el bes suau
d'aquell amor d'ull blau
i cella rossa.

Refila'l rossinyol,
refila al raig del sol
que a mi no'm cova;
des que no'm cova mai,
m'estic sota un desmai
plora que plora.

L'ocell refilarà,
la flor refflorirà
sobre ma fossa;
sols m'aconhorta a mi,
que a refilar i flori
seré a la glòria.

JACINT VERDAGUER

LLUÍS MILLET

SOSPIRS

Rosada divina!
Quan et copsaré?
Oh vina!
Oh vina al cor, vina,
lliri i clavellina,
rosa sens espina
del millor rosí!
Celestial aurora,
quan t'obiraré?
Lo meu cor t'enyora,
tòrtora que plora,
cridant a tothora
l'Aimador si ve!
Ail en vostra cara
quan m'hi miraré?
Formosura rara,
front d'albada clara,
si no us veig encara,
d'amor moriré.

JACINT VERDAGUER

MUNTANYENCA

I

Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot;
la Primavera hi canta,
s'hi xala la Tardor,
i si l'Hivern hi neva
l'Estiu festa major:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

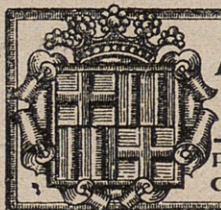
II

Companys, amunt i fora!
Gran aire i gran claror
encenguin nostres venes
i eixamplin nostres cors.
Res dona l'alegria
d'aqueixos miradors:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

III

De nostres altes serres
fidels adoradors,
cerquem en les deus d'aigua
les deus del sants amors.
Companys, amunt i fora
Com més amunt, millor!
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot!

J. RIERA I BERTRÁN

ESTEBE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G 2

ROCA I MALLOL

CARRER SANTA ANNA, 39
PORTAL DE L'ÀNGEL

Presenten les primeres novetats per a la temporada de Primavera

Gust selecte

Convidem al públic a l'exposició d'aquestes novetats

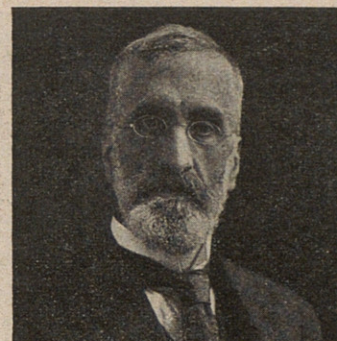
ENRIC MORERA

LO QUÈ ET DIRIA

Si jo fos cançonaire
treuria una cançó;
com que no hi entenc gaire,
no vull pas fer-la, no.
Una cançó faria
que sols de tu parlés,
jo sol la cantaria,
jo sol i ningú més.
Diria que ets la nena
més maca d'aquest pla
que té més or ta trenca
que el blat quan ve el segà.
Que quan tos llavis s'obren,
talment en raja mel;
qu' quan tos ulls s'entreobren
com si s'obris el cel;
que en caminant lleugera
per sobre els sembrats
com l'aura matinera
tu els deixes revifats.
Que els ocellets en veure't
refilen de valent...
que un dia jo vaig veure't
i tot s'ho ha endut el vent.
Si jo fos cançonaire
treuria una cançó:
la d'una espigolaira
i un infeliç pastor.

EMILI GUANYABENS

Tothom ha de delectar-se
amb l'art d' **Emili Vendrell**
ODEON ho facilita

ANTONI NICOLAU

LA DAMA D'ARAGÓ

POPULAR

A Aragó n'hi ha una dama
que és bonica com un sol,
té la cabellera rossa,
li arriba fins als talons.

*Ai, amorosa Anna Marta!
Robadora de l'amor!
Ai, amorós!*

Sa mare els hi pentinava
amb una pinteta d'or,
sa germana els hi entrena
els cabells de dos en dos.
Son germà se la mirava
amb un ull tot amorós,
se la mira i se l'emporta
a la fira d'Aragó.
Mentre estaven a la fira
toquen a Missa major.
— Germà, germà, anem a missa,
anem a Missa major. —
De qui és aquella dama
que llença tanta esplendor?
N'és filla del Rei de França,
germana del d'Aragó!
I si acàs no ho volem creure,
mireu-li el sabató:
veureu les tres flors de lliri
les armes d'Aragó.

VENDRELL només impressiona
Discs ODEON

JULI GARRETA

EL RELIQUIARI

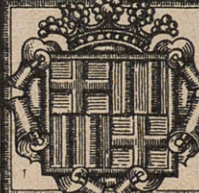
Quin so més trist! — el'a em deia —
quan sent'a tocà a morts,
— quin so més trist! — i a cara
mullava a vòltes el plor.

Ea tristor jo no enten'a
ni ses llàgrimes llavors,
mes les llàgrimes n'ofeguen
quan sent ara tocà a morts.

FRANCESC MATHEU

ODEON

TÉ ELS DISCS MÉS PERFECTES

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
— Da de Luxe —
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON G-2

JOAN LAMOTE DE GRIGNON

ES JUNY!

Es juny! Es juny!
Ja canta la guatlla
la fals en el puny,
la dalla a l'espátlla.
Es juny!

Es juny! Es juny!
El blat no té espera;
ja arriba de lluny
la colla feinerà.
Es juny!

Es juny! Es juny!
Llampeguen les dalles,
la plana retruny
de cants i rialles.
Es juny!

Es juny! Es juny!
L'ocell no pidola,
intrèpid s'esmuny
i els blats espigola.
Es juny!

APEL·LES MESTRES

Emili Vendrell ha creat les nostres cançons
Discs **ODEON**

NO OBLIDEU

que els eminents artistes

BLANCA SELVA

JOAN MASSIÀ

donaran el seu DARRER CONCERT

DIUMENGE VINENT, TARDA

amb un programa formidable

SONATA A KREUTZER

creació màxima de SELVA-MASSIÀ

SONATA, Mozart.

TRINO DEL DIABLE

RONDÓ, Beethoven.

SARDANA, Garreta.

i altres obres de virtuositat i lluïment.

Cal reconèixer que aquest Concert, per l'importància excepcional del programa i la qualitat de les interpretacions d'aquests il·lustres concertistes, constituirà un dels esdeveniments més importants del present curs.

CONCERTS BLAUS

AMADEU VIVES

JOC D'INFANT

— Vina, vina, esquerpa, pampenella d'or,
fada del barder i l'herba cremada:
què dirà l'estel quan el fongui l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— Conta'm ben baixet, pampenella d'or,
al recer petit de les teves ales:
què diu el xiprer quan el bressa l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— I a la meua orella, pampenella d'or,
quina cançó feia la conquilla blanca
quan el seu cinyell desnuava l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

TOMAS GARCÉS

EL CAVALLER

I

Lo cavaller se'n va a la guerra,
lo cor batent, los ulls en terra,
la llança al puny;
per darrer cop lo cavall gira
y alçant los ulls ab tristor mira
ja lluny, molt lluny—
lo castell fort dalt de la serra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

II

Darrera d'ell marxen cent nobles,
y al traspasar viles y pobles,
sent a son pas:
— Mal podrà perdre una batalla
llança tan brau, tan dura malla,
tan ardit braç,
tan fort acer com du a l'esquerra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

III

Contempla escut, espasa y llança,
brandeja'l cap, un sospir llança
y diu somrient:
— No'n perdré cap, no, de batalla,
l'escut ts fort, dura la malla,
lo braç potent...
m'ho diu lo cor y'l cor may erra.—
Lo cavaller se'n va a la guerra.

IV

Mes no serà l'espasa dura
ni'l fort escut, ni la armadura
qui'm darà'l llor,
que seràs tu, ma benaymada,
tu qu'en mon cor porto amagada;
serà l'amor
desde allà dalt, desde la serra.—
Lo cavaller se'n va a la guerra.

Emili Vendrell no s'en va pas!

Compreu discs **ODEON** i el podreu sentir sempre

11299.—Arts Gràfiques, S. A., Successors d'Henrich i C.

CONCERTS BLAUS

"Les Nostres Cançons"

Primera sessió:

EMILI VENDRELL

PERE VALLRIBERA

piano

Dijous, 10 Març 1927

a les deu del vespre

Palau de la Música Catalana

LES NOSTRES CANÇONS

PRIMERA SESSIÓ

CONCERTS BLAUS han de fer constar que la sèrie "LES NOSTRES CANÇONS" constituirà un cicle de divulgació de les nostres melodies. En el programa d'avui hem volgut que hi figuressin des dels que gairebé podríem dirne els precursors, fins algunes de les obres més recents especialment entre les que han estat creades en ocasió de la sèrie "ELS POETES I ELS MÚSICS."

No cal dir que la limitació d'un programa, per bé que abasti les proporcions del present, ha d'imposar una sèrie d'omissions, sempre molt lamentables.

En les sessions successives procurarem, com es mereixen tants digníssims Mestres com avui han tingut d'ésser omesos, completar el repertori, que volem que arribi a constituir una veritable Antologia de la nostra Cançó.

PROGRAMA

I

ENYORAMENT.....	CLAVÉ
PER TU PLORO.....	PEP VENTURA
PLOR DE LA TÓRTORA.....	ALIÓ
LA DAMA D'ARAGÓ.....	NICOLAU
EL RELIQUIARI.....	GARRETA
ES JUNY!.....	LAMOTE DE GRIGNON
LO QUÈ ET DIRIA.....	MORERA

II

SOSPIRS.....	} MILLET
MUNTANYENCA.....	
CUCA DE LLUM.....	} ZAMACOIS
EL MARINER.....	
SERENADA D'HIVERN.....	
VE I VA.....	} PAHISSA
EL BASTÓ.....	
CAMINS DE FADA.....	} TOLDRÀ
COCOROCOC.....	
CANÇÓ DE GRUMET.....	

III

ETS MEVA.....	} PUJOL
DANSA.....	
CANÇÓ DE LA TEMPESTAT.....	
LA GINESTA.....	
JOC D'INFANT.....	} A. VIVES
EL CAVALLER.....	
L'EMIGRANT.....	

Piano PLEYEL

UN PREC: Hem de demanar al públic que, fora dels aplaudiments, s'abstingui en absolut de fer qualsevol manifestació per determinar des obres del programa.

FRANCESC PUJOL

DANSA

Quan de les ombres i les estrelles
comença, tímida, l'esgarripança,
les joves camperoles
teixeixen una dansa.

Al volt de vies esborradisses
i entre les feixes tan violetes
ja un oratjol aviva
secretes animetes.

Llavors les brunes — que coltellaren
braçats de messes, del Sol imperi,—
del gran descans amplíssim
rebutgen el misteri.

Par que esdevinguin d'or i de púrpura
sota la pòstuma solar carícia,
i es corben i es despleguen
amb rústega malícia.

I bé remembren avalotades
d'amor follivola les curtes sestres,
sentint al cos que dansa
pessigolleig d'arestes.

JOSEP CARNER

CANÇÓ

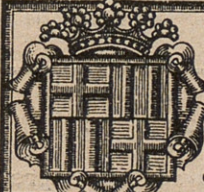
DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llampeguejat,
tempestat!
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguitarrat,
tempestat!

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec discordat
que apaivaga el gos i el gat,
tempestat!

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestat!
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestat!

JOSEP M. DE SAGARRA

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFON-A 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G 2

EDUARD TOLDRÀ

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar,

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.
No et torbi l'escull, esquivia
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via, brunzent,

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'pestel, Amor.

TOMÁS GARCÉS

COCOROCOC

(EN LA NAIKENÇA D'UN NOI)

Eulària, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

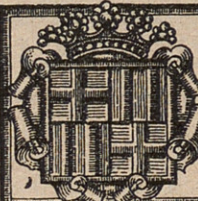
— Un altre — diu el sostre —
que no em serà constant.
— Un altre — diu la llinda —
que em deixarà cantant.

— Ell, que m'ignora encara —
diu el roser flairós, —
escamparà m's roses
sobre un cabell tot ros.

Dins ses humides nines
medita el gos content:
— No tindrà por de l'ombra,
farà fugi el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
— Cocorococ, és noi!

JOSEP CARNER

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe

RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON G-2

La Cançó

Un programa format tot ell per cançons catalanes originals i totes cantades per artista tan nostre i tan subtil en el gènere, com l'Emili Vendrell, qui canta fent reviure i magnificant la paraula melòdicament, és una festa prou assenyada per a dedicar-li unes paraules fent l'elogi de la cançó i explicant la seva transcendència en el renaixement musical de la nostra terra.

La cançó en la música és com la flor en els prats verdejants, que és l'alegria dels ulls i l'encant dels sentits. Però la cançó va més endins, commou fibres més fones i bressa i somou la part més íntima del nostre ésser. La cançó té el perfum de la flor i encara un ésser més immaterial que deixonda els misteris insondables de la nostra ànima. La cançó és essència musical; és música de la música i per això està en la llavor de tota música veritable. En el fons d'un temps simfònic veritablement sentit hi ha una cançó, una idea melòdica que tot ho ordena i enllumena; és com la mare del tonell que fa ranci el vi novell. Per això la música del poble és cançó i no pot ésser altra cosa que cançó, i per això de la cançó popular ha sortit tota altra cançó i tota altra música. Per això tota nova generació de música, en terreny verge de treballada tradició artística, és de l'empelt de la cançó del poble que pren vida; i abans de la rellada llarga de les formes amples, artístiques, fa la rellada curta de la cançó individual que no és res més que la cançó original de raça, agencada a l'ambient del dia i adequada al temperament i cultura artística del compositor.

A Catalunya som joves encara en música, som quasi adolescents cantant als batecs del cor juvenívol i enamoradís. No som en l'edat de les grans síntesis glorificadores de les formes. Som encara ocellets de volada curta cantant entre les branques dels arbrissos florits en primavera. Les ales han crescut i fitem els ulls enlaire a punt de provar la volada cap al zenit; les ànsies hi són i algun que altre ocell de més envergadura ja ha fet magnífica volada, però encara la tonada més escaient de la niuada, la més perfumada de sentors de primavera, és la de la curta rellada. S'en poden riure els ambiciosos de les formes transcendents, i poden fer la ganyota del menyspreu; però aquella és una valor intrínseca que pot fer denteta a les resseques i eixutes concepcions que de fora ens vénen. Més val per al paladar un pinyó amb aquell gust fort i saborosíssim, que la gran pinya esbaldellada amb els seus niuets buits i sense fruit.

En els primers temps de la nostra renaixença, les obres d'en Clavé, aquells chors, generalment de dimensions no curtes, no són més que un enfilall de cançons; de tant en tant algun llampec del seu geni li feia trobar la nota descriptiva, l'episodi inspirat directament de la natura; però de seguida revé la cançó fresca i choral tan seva i tan del poble, amb aquella barreja de la sentor del cant verge tradicional i de la cançó vuitcentista ciutadana. Més tard, va ésser l'Alió qui aixecà la veu més lluminosa i elegant, més ornada i polida, a la faisó de l'època. Les seves melodies guarden encara tota la frescor i tota l'elegància, tot el bon gust i distinció de la seva sensibilitat desperta. Després, a intervals, la cançó ha viscut entre nosaltres sempre agradosa i franca, quasi sempre no renegant del sentit terral, sempre sincera, encara que prenent els matisos dels temperaments més diversos; fins la cançó religiosa se n'ha empeltat la saba i ha pres un sentit tan pregon de la bona olor de l'ànima catalana, un misticisme tan sincer i inefable, que jo crec un cas únic en la cançonística religiosa moderna.

Vegem, doncs, com la cançó és nostra i ben apropiada al nostre ésser. Vegem com la devem estimar i respectar. Pensem que si no sabem gustar una cançó no sabem pas assaborir ni comprendre les obres transcendents dels genis. La cançó és la llum que deixa contemplar els temples, fa veure les grans arcades i les columnates de les grans construccions dels genis; és la idea mare que tot ho anima; és la flor del mesurat jardí clàssic, és la flor que embauma i fa seguir amb daler els intrincables viaranyes de les grans selves dels genials innovadors de l'art. Allí on no hi ha essència de cançó, no hi ha música; cosa que semblen oblidar els promulgadors de l'art novíssim.

Per això fa goig i aconsola aquest revifament que entre nosaltres fa un temps s'observa en el conreu del gènere; per això jo crec que, lluny de retrassar-se així la volada definitiva a les grans formes de la música, serveix per acumular la valor essencial de les obres transcendents que tots tan desitgem.

LLUÍS MILLET

JOSEP ANSELM CLAVÉ

ENYORAMENT

Sento en mi greu frisança,
viu s'insinua fer malestar;
tot lo del món em cansa,
el cor s'em nua, i ai! vui plorar!

Jove, aborresc la vida,
trist, afluqueixo terriblement
i ai! ma mare, afligida,
diu que pateixo d'enyorament.

Cert que és un fer torment
el mal d'absència;
cert que és un fer torment
l'enyorament.

.....
Els ccells no canten
pas com solien,
trist surt el sol;
les flors als ulls no encanten
ni olors m'envien;
tot vesteix doll!

Pres ja de greu faciga,
solet jo ploro
mon goig absent.
Ella a tornar molt triga
i en tant jo moro
d'enyorament.

J. A. CLAVÉ

TOTES LES CANÇONS

que canta **Emili Vendrell** DISCS
ODEON

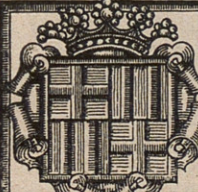

JAUME PAHISSA

EL BASTÓ

La branca de faig floria, floria...
mirant-la de baix, tot jo m'hi dalia.
Branqueta de faig, hauràs d'ésser mia,
que em vull fer un bastó per tota la vida!
Quan sóc allí dalt el món fa alegria,
en cel i verdor la terra es perdia.
Li pots dir adéu, la branca florida,
d'aquests horitzons coberts de delícies!
'Nirem terra enllà, camina, camina;
'nirem tots dos sols per pobles i viles,
podrem veure el món, gosar d'altres ditxes,
prò mai tornaràs a traure florida.
Als cops de destrai els ocells fugien,
les flors del brancal plovién, plovién...
Li poso una amor per tota la vida!

JOSEP PIJOAN

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFON-A-2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G-2

J. ZAMACOIS

CUCA DE LLUM

I

Nit estival,
nit de perfum.
Cuca de llum
pren el fanal.

Ronda el jardí,
ronda a l'etzar,
que el vigilar
no té camí...

II

Ronda rondant
per la foscó,
sent el petó
d'un llavi aimant.

Nit de perfum!
d'amor d'estiu!
La cuca riu
i apaga el llum.

JOAN M. GUASCH

EL MARINER

Quant de temps que fa
— dies i setmanes —
que la barca al moll
Madhu té atracada,
amb l'estiba a punt,
i branda que branda.
Si ell me la deixés,
jo l'aparellava
amb cent remes alats
i cinc veles blanques.
No aniria pas
a mercats ni a tràfecs;
perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades;
volten-la set mars
tretze rius l'amaren.

Salparem en ser
que llustregi l'alba.
Al migdia, quan
tu estaràs banyan-te,
tots dos ja serem
en un nou reialme.
Passarem el gual,
deixarem la plana.
Quan es pongui el sol
ja ens tindràs a casa.
De tot el que hem vist
te'n faré contalla.
Perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

Mes en ton recó
tu no ploris, mare,
que jo no faré
com féu Ramatxandra,
que trigà tants anys
a tornar a casa.
Com el rei seré
que diu la rondalla

CLEMENTINA ARDERIU

VE I VA

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor fugirà.

Si canta un ocell
hi ha gaudi novell;
si em mira i em fuig
l'amor ja és enuig.

La lluna minvant
em veu dalejant;
la lluna creixent
vol nou pensament.

En el moment d'or
que amor és al cor,
no sap ell mateix
si minva o si creix.

Mig riu un follet?
Amor, bon esplet!
Aparta son dit?
Ja tot és oblit.

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor se n'anà.

JOSEP CARNER

SERENADA D'HIVERN

Clou les parpelles en ton llit
i que la son hi sia,
mentre en l'angoixa de l'oblit
canto per tu, l'aimia;
que fins la mort de mon delit
par una melodia.

Oh si aquest llit meravellat
que ton bell cos havia
es fes vivent i esperonat
d'estranya gelosia,
fos ton cos amortallat
amb el llençol on nia!

Car, filla fosca del matí,
si en aquest món fas via,
d'altres encar faràs morir
i no hi valdrà metgia;
tu que per l'esma de trair
jures vint cops al dial

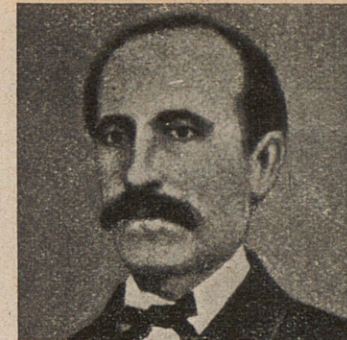
Oh si mon cor sense recés,
que ta finestra espia,
oh si mon cor occir pogués
amb una melodia!
Si l'amor meva emmetzinés
encara t'amaria.

Qui t'ha cantat el villancet?
no és un llaüt, aimia;
no és el poruc violinet
ni la viola pia:
és una mica de vent fred
i de malenconia.

JOSEP CARNER

ODEON

ha popularitzat amb els seus discs les
millors cançons pels millors intèrprets

PEP VENTURA

PER TU PLORO

Anem a la muntanya, que ara ve el bon temps:
ve la Primavera, ve la Primavera,
la-larala-la-la-la-la
Hores d'alegria, hores de tristor,
Ai del qui se'n va i no tornarà!
També, mes aïl del qui perd l'amor!

Adéu, rosa d'abril!
Adéu, rosa encarnada!
Demà, lluny del teu rosè,
d'enyorament em moriré.

Quan et diran la meva fi,
plora per mi, que per tu ploro;
plora per mi, mes, dolçament,
que amargament, no és el teu plor.

Eixuga el plor, no ploris gaire,
que et marciria el pas de l'aire.
No ploris gens, no ploris, no.
Per tu i per mi, jo, que ja en sé,
bé puc plorar millor.

JOAN MARAGALL

Que millor que fer perdurar el magnífic record d'un concert
Emili Vendrell que sentir-lo a casa en la major intimitat?

Discs **ODEON** exclusivament

FRANCESC ALIÓ

EL PLOR DE LA TÓRTORA

Vora voreta el riu
me n'he guarnit un niu
que'l sol hi toca;
lo cobrecel n'és d'or:
veniu, somnis d'amor;
bressau-m'hi a l'ombra.

Qui em fa de cobrecel,
n'és d'un colom del cel,
l'aleta hermosa;
que hi fa de bon estar
si es posa a refilar
místiques trobes!

També n'hi refili
darrera el cant diví
de brosta en brosta;
l'ocell ara no hi és;
corrandes que hi he après
les canto sola.

Mes ail! no canto, no,
com cantaria jo
si el cor s'enyora;
n'nyora el bes suau
d'aquell amor d'ull blau
i cella rossa.

Refila'l rossinyol,
refila al raig del sol
que a mi no'm cova;
des que no'm cova mai,
m'estic sota un desmai
plora que plora.

L'ocell refilarà,
la flor reflorirà
sobre ma fossa;
sols m'aconhorta a mi,
que a refilar i flori
seré a la glòria.

JACINT VERDAGUER

LLUÍS MILLET

SOSPIRS

Rosada divina!
Quan et copsaré?
Oh vina!
Oh vina al cor, vina,
lliri i clavellina,
rosa sens espina
del millor ros!
Celestial aurora,
quan t'obiraré?
Lo meu cor t'enyora,
tòrtora que plora,
crident a tothora
l'Aimador si ve!
Ail en vostra cara
quan m'hi miraré?
Formosura rara,
front d'albada clara,
si no us veig encara,
d'amor moriré.

JACINT VERDAGUER

MUNTANYENCA

I

Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot;
la Primavera hi canta,
s'hi xala la Tardor,
i si l'Hivern hi neva
l'Estiu festa major:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

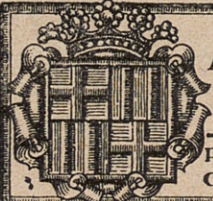
II

Companys, amunt i fora!
Gran aire i gran claror
encenguin nostres venes
i eixamplin nostres cors.
Res dona l'alegria
d'aqueixos miradors:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

III

De nostres altes serres
fidels adoradors,
cerquem en les deus d'aigua
les deus dels sants amors.
Companys, amunt i fora
Com més amunt, millor!
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot!

J. RIERA I BERTRÀN

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFON-A-2766
CARRER D MALLORCA 307 i 309 TELEFON-G-2

ROCA I MALLOL

CARRER SANTA ANNA, 39
PORTAL DE L'ÀNGEL

Presenten les primeres novetats per a la temporada de Primavera

Gust selecte

Convidem al públic a l'exposició d'aquestes novetats

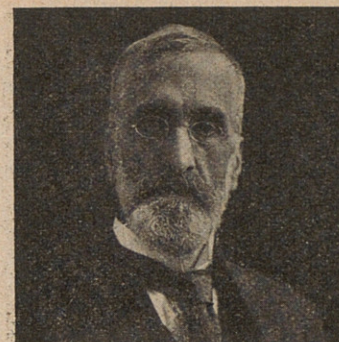

ENRIC MORERA

LO QUÉ ET DIRIA

Si jo fos cançonaire
treuria una cançó;
com que no hi entenc gaire,
no vull pas fer-la, no.
Una cançó faria
que sols de tu parlés,
jo sol la cantaria,
jo sol i ningú més.
Diria que ets la nena
més maca d'aquest pla
que té més or ta trena
que el blat quan ve el segà.
Que quan tos llavis s'obren,
talment en raja mel;
qu: quan tos ulls s'entreobren
com si s'obris el cel;
que en caminant lleugera
per sobre els sembrats
com l'aura matinera
tu els deixes revifats.
Que els ocellets en veure't
refilen de valent...
que un dia jo vaig veure't
i tot s'ho ha endut el vent.
Si jo fos cançonaire
treuria una cançó:
la d'una espigolaire
i un infeliç pastor.

EMILI GUANYABENS

ANTONI NICOLAU

LA DAMA D'ARAGÓ

POPULAR

A Aragó n'hi ha una dama
que és bonica com un sol,
té la cabellera rossa,
li arriba fins als talons.

*Ai, amorosa Anna Maria!
Robadora de l'amor!
Ai, amorós!*

Sa mare els hi pentinava
amb una pinteta d'or,
sa germana els hi entrena
els cabells de dos en dos.
Son germà se la mirava
amb un ull tot amorós,
se la mira i se l'emporta
a la fira d'Aragó.
Mentre estaven a la fira
toquen a Missa major.
— Germà, germà, anem a missa,
anem a Missa major. —
De qui és aquella dama
que llença tanta esplendor?
N'és filla del Rei de França,
germana del d'Aragó!
I si acàs no ho volem creure,
mireu-li el sabató:
veureu les tres flors de lliri
les armes d'Aragó.

Tothom ha de delectar-se amb l'art d' **Emilí Vendrell**
ODEON ho facilita

VENDRELL només impressiona
Discs ODEON

JULI GARRETA

EL RELIQUIARI

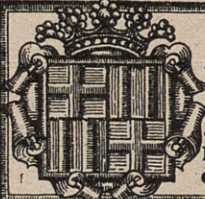
Quin so més trist! — el'a em deia —
quan sent'a tocà a morts,
— quin so més trist! — i sa cara
mullava a voltes el plor.

Sa tristor jo no enten'a
ni ses llàgrimes llavors,
mes les llàgrimes m'ofeguen
quan sent ara tocà a morts.

FRANCESC MATHEU

ODEON

TÉ ELS DISCS MÉS PERFECTES

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 307 i 309 TELEFON G-2

JOAN LAMOTE DE GRIGNON

ES JUNY!

Es juny! Es juny!
Ja canta la guatlla
la fals en el puny,
la dalla a l'espatlla.
Es juny!

Es juny! Es juny!
El blat no té espera;
ja arriba de lluny
la colla feïnera.
Es juny!

Es juny! Es juny!
Llampeguen les dalles,
la plana retruny
de cants i rialles.
Es juny!

Es juny! Es juny!
L'ocell no pidola,
intrèpid s'esmuny
i els blats espigola.
Es juny!

APEL·LES MESTRES

Emili Vendrell ha creat les nostres cançons
Discs **ODEON**

NO OBLIDEU

que els eminents artistes

BLANCA SELVA

JOAN MASSIÀ

donaran el seu **DARRER CONCERT**

DIUMENGE VINENT, TARDA

amb un programa formidable

SONATA A KREUTZER

creació màxima de **SELVA-MASSIÀ**

SONATA, Mozart.

TRINO DEL DIABLE

RONDÓ, Beethoven.

SARDANA, Garreta.

i altres obres de virtuositat i lluïment.

Cal reconèixer que aquest Concert, per l'importància excepcional del programa i la qualitat de les interpretacions d'aquests il·lustres concertistes, constituirà un dels esdeveniments més importants del present curs.

CONCERTS BLAUS

AMADEU VIVES

JOC D'INFANT

— Vina, vina, esquerpa, pampenella d'or,
fada del barder i l'herba cremada:
què dirà l'estel quan el fongui l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— Conta'm ben baixet, pampenella d'or,
al recer petit de les teves ales:
què diu el xiprer quan el bressa l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— I a la meua orella, pampenella d'or,
quina cançó feia la conquilla blanca
quan el seu cinyell desnuava l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

TOMÀS GARCÉS

EL CAVALLER

I

Lo cavaller se'n va a la guerra,
lo cor batent, los ulls en terra,
la llança al puny;
per darrer cop lo cavall gira
y alçant los ulls ab tristor mira
ja lluny, molt lluny—
lo castell fort dalt de la serra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

II

Darrera d'ell marxen cent nobles,
y al traspasar viles y pobles,
sent a son pas:
— Mal podrà perdre una batalla
llança tan brau, tan dura malla,
tan ardit braç,
tan fort acer com du a l'esquerra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

III

Contempla escut, espasa y llança,
brandeja'l cap, un sospir llança
y diu somrient:
— No'n perdré cap, no, de batalla,
l'escut és fort, dura la malla,
lo braç potent...
m'ho diu lo cor y'l cor may erra.—
Lo cavaller se'n va a la guerra.

IV

Mes no serà l'espasa dura
ni'l fort escut, ni la armadura
qui'm darà'l llor,
que seràs tu, ma benaymada,
tu qu'en mon cor porto amagada;
serà l'amor
desde allà dalt, desde la serra.—
Lo cavaller se'n va a la guerra.

Emilí Vendrell no s'en va pas!

Compreu discs **ODEON** i el podreu sentir sempre

11299.—Arts Gràfiques, S. A., Successors d'Henrich i C.*

CONCERTS BLAUS

"Les Nostres Cançons"

Primera sessió:

EMILI VENDRELL

PERE VALLRIBERA
piano

Dijous, 10 Març 1927

a les deu del vespre

Palau de la Música Catalana

LES NOSTRES CANÇONS

PRIMERA SESSIÓ

CONCERTS BLAUS han de fer constar que la sèrie "LES NOSTRES CANÇONS" constituirà un cicle de divulgació de les nostres melodies. En el programa d'avui hem volgut que hi figuressin des dels que gairebé podríem dirne els precursors, fins algunes de les obres més recents especialment entre les que han estat creades en ocasió de la sèrie "ELS POETES I ELS MÚSICS."

No cal dir que la limitació d'un programa, per bé que abasti les proporcions del present, ha d'imposar una sèrie d'omissions, sempre molt lamentables.

En les sessions successives procurarem, com es mereixen tants digníssims Mestres com avui han tingut d'ésser omesos, completar el repertori, que volem que arribi a constituir una veritable Antologia de la nostra Cançó.

PROGRAMA

I

ENYORAMENT.....	CLAVÉ
PER TU PLORO.....	PEP VENTURA
PLOR DE LA TÓRTORA.....	ALIÓ
LA DAMA D'ARAGÓ.....	NICOLAU
EL RELIQUIARI.....	GARRETA
ES JUNY!.....	LAMOTE DE GRIGNON
LO QUÈ ET DIRIA.....	MORERA

II

SOSPIRS.....	} MILLET
MUNTANYENCA.....	
CUCA DE LLUM.....	} ZAMACOIS
EL MARINER.....	
SERENADA D'HIVERN.....	
VE I VA.....	} PAHISSA
EL BASTÓ.....	
CAMINS DE FADA.....	} TOLDRÀ
COCOROCOC.....	
CANÇÓ DE GRUMET.....	

III

ETS MEVA.....	} PUJOL
DANSA.....	
CANÇÓ DE LA TEMPESTAT.....	
LA GINESTA.....	
JOC D'INFANT.....	} A. VIVES
EL CAVALLER.....	
L'EMIGRANT.....	

Piano PLEYEL

UN PREC: Hem de demanar al públic que, fora dels aplaudiments, s'abstingui en absolut de fer qualsevol manifestació per determinar des obres del programa.

FRANCESC PUJOL

DANSA

Quan de les ombres i les estrelles
comença, tímida, l'esgarripança,
les joves camperoles
teixeixen una dansa.

Al volt de vies esborradisses
i entre les feixes tan violetes
ja un oratjol aviva
secretes animetes.

Llavors les brunes — que coltellaren
braçats de messes, del Sol imperi,—
del gran descans amplísim
rebutgen el misteri.

Par que esdevinguin d'or i de púrpura
sota la pòstuma solar carícia,
i es corben i es despleguen
amb rústega malícia.

I bé remembren avalotades
d'amor follívola les curtes sestres,
sentint al cos que dansa
pessigolleig d'arestes.

JOSEP CARNER

CANÇÓ

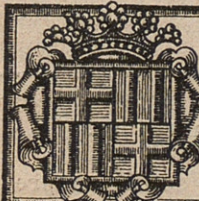
DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llameguejat,
tempestatl
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguittat,
tempestatl

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestatl
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec descordat
que apaivaga el gos i el gat,
tempestatl

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestatl
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestatl

JOSEP M. DE SAGARRA

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON G.2

EDUARD TOLDRÀ

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar,

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.
No et torbi l'escull, esquivi
l'abraçada fugitiva
del dofí. Sageta viva,
fes via, brunzent,

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÁS GARCÉS

COCOROCOC

(EN LA NAIKENÇA D'UN NOI)

Eulària, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

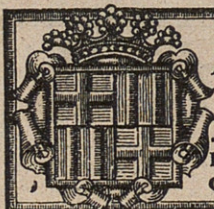
— Un altre — diu el sostre —
que no em serà constant.
— Un altre — diu la llinda —
que em deixarà cantant.

— Ell, que m'ignora encara —
diu el roser flairós, —
escamparà mcs roses
sobre un cabell tot ros.

Dins ses humides nines
medita el gos content:
— No tindrà por de l'ombra,
farà fugi el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
— Cocorococ, és noi!

JOSEP CARNER

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON 6-2

La Cançó

Un programa format tot ell per cançons catalanes originals i totes cantades per artista tan nostre i tan subtil en el gènere, com l'Emili Vendrell, qui canta fent reviure i magnificant la paraula melòdicament, és una festa prou assenyada per a dedicar-li unes paraules fent l'elogi de la cançó i explicant la seva transcendència en el renaixement musical de la nostra terra.

La cançó en la música és com la flor en els prats verdejants, que és l'alegria dels ulls i l'encant dels sentits. Però la cançó va més endins, commou fibres més fondes i bressa i somou la part més íntima del nostre ésser. La cançó té el perfum de la flor i encara un ésser més immaterial que deixonda els misteris insondables de la nostra ànima. La cançó és essència musical; és música de la música i per això està en la llavor de tota música veritable. En el fons d'un temps simfònic veritablement sentit hi ha una cançó, una idea melòdica que tot ho ordena i enllumena; és com la mare del tonell que fa ranci el vi novell. Per això la música del poble és cançó i no pot ésser altra cosa que cançó, i per això de la cançó popular ha sortit tota altra cançó i tota altra música. Per això tota nova generació de música, en terreny verge de treballada tradició artística, és de l'empelt de la cançó del poble que pren vida; i abans de la rellada llarga de les formes amples, artístiques, fa la rellada curta de la cançó individual que no és res més que la cançó original de raça, agençada a l'ambient del dia i adequada al temperament i cultura artística del compositor.

A Catalunya som joves encara en música, som quasi adolescents cantant als batecs del cor juvenívols i enamoradís. No som en l'edat de les grans síntesis glorificadores de les formes. Som encara ocellets de volada curta cantant entre les branques dels arbrissos florits en primavera. Les ales han crescut i fitem els ulls enlaire a punt de provar la volada cap al zenit; les ànsies hi són i algun que altre ocell de més envergadura ja ha fet magnífica volada, però encara la tonada més escaient de la niuada, la més perfumada de sentors de primavera, és la de la curta rellada. S'en poden riure els ambiciosos de les formes transcendents, i poden fer la ganyota del menyspreu; però aquella és una valor intrínseca que pot fer denteta a les resseques i eixutes concepcions que de fora ens vénen. Més val per al paladar un pinyó amb aquell gust fort i saborosíssim, que la gran pinya esbaldada amb els seus niuets buits i sense fruit.

En els primers temps de la nostra renaixença, les obres d'en Clavé, aquells chors, generalment de dimensions no curtes, no són més que un enfilall de cançons; de tant en tant algun llampec del seu geni li feia trobar la nota descriptiva, l'episodi inspirat directament de la natura; però de seguida revé la cançó fresca i coral tan seva i tan del poble, amb aquella barreja de la sentor del cant verge tradicional i de la cançó vuitcentista ciutadana. Més tard, va ésser l'Alió qui aixecà la veu més lluminosa i elegant, més ornada i polida, a la faiso de l'època. Les seves melodies guarden encara tota la frescor i tota l'elegància, tot el bon gust i distinció de la seva sensibilitat desperta. Després, a intervals, la cançó ha viscut entre nosaltres sempre agradosa i franca, quasi sempre no renegant del sentit terral, sempre sincera, encara que prenent els matisos dels temperaments més diversos; fins la cançó religiosa se n'ha empeltat la saba i ha pres un sentit tan pregon de la bona olor de l'ànima catalana, un misticisme tan sincer i inefable, que jo crec un cas únic en la cançonística religiosa moderna.

Vegem, doncs, com la cançó és nostra i ben apropiada al nostre ésser. Vegem com la devem estimar i respectar. Pensem que si no sabem gustar una cançó no sabrem pas assaborir ni comprendre les obres transcendents dels genis. La cançó és la llum que deixa contemplar els temples, fa veure les grans arcades i les columnates de les grans construccions dels genis; és la idea mare que tot ho anima; és la flor del mesurat jardí clàssic, és la flor que embauma i fa seguir amb daler els intrincables viaranyos de les grans selves dels genis innovadors de l'art. Allí on no hi ha essència de cançó, no hi ha música; cosa que semblen oblidar els promulgadors de l'art novíssim.

Per això fa goig i aconsola aquest revifament que entre nosaltres fa un temps s'observa en el conreu del gènere; per això jo crec que, lluny de retrassar-se així la volada definitiva a les grans formes de la música, serveix per acumular la valor essencial de les obres transcendents que tots tan desitgem.

LLUÍS MILLET

JOSEP ANSELM CLAVÉ

ENYORAMENT

Sento en mi greu frisança,
viu s'insinua fer malestar;
tot lo del món em cansa,
el cor s'em nua, i ail vui plorar!

Jove, aborresc la vida,
trist, afluqueixo terriblement
i ail ma mare, afligida,
diu que pateixo d'enyorament.

Cert que és un fer torment
el mal d'absència;
cert que és un fer torment
l'enyorament.

.....
Els ccells no canter:
pas com solien,
trist surt el sol;
les flors als ulls no encanten
ni olors m'envien;
tot vesteix dol!

Pres ja de greu faciga,
solet jo ploro
mon goig absent.
Ella a tornar molt triga
i en tant jo moro
d'enyorament.

J. A. CLAVÉ

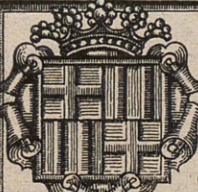
JAUME PAHISSA

EL BASTÓ

La branca de faig floria, floria...
mirant-la de baix, tot jo m'hi dalia.
Branqueta de faig, hauràs d'ésser mia,
que em vull fer un bastó per tota la vida!
Quan sóc allí dalt el món fa alegria,
en cel i verdor la terra es perdia.
Li pots dir adéu, la branca florida,
d'aquests horitzons coberts de delícies!
'Nirem terra enllà, camina, camina;
'nirem tots dos sols per pobles i viles,
podrem veure el món, gosar d'altres ditxes,
prò mai tornaràs a traure florida.
Als cops de destrai els ocells fugien,
les flors del brancal plovien, plovien...
Li poso una amor per tota la vida!

JOSEP PIJOAN

.....
TOTES LES CANÇONS
que canta **Emili Vendrell** DISCS
ODEON
.....

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFON-A 2766
CARRER D MALLORCA 307 i 309 TELEFON-G 2

J. ZAMACOIS

CUCA DE LLUM

I

Nit estival,
nit de perfum.
Cuca de llum
pren el fanal.

Ronda el jardí,
ronda a l'etzar,
que el vigilar
no té camí...

II

Ronda rondant
per la foscó,
sent el petó
d'un llavi aimant.

Nit de perfum!
d'amor d'estiu!
La cuca riu
i apaga el llum.

JOAN M. GUASCH

EL MARINER

Quant de temps que fa
— dies i setmanes —
que la barca al moll
Madhu té atracada,
amb l'estiba a punt,
i branda que branda.
Si ell me la deixés,
jo l'aparellava
amb cent remes alats
i cinc veles blanques.
No aniria pas
a mercats ni a tràfecs;
perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades;
volten-la set mars
tretze rius l'amaren.

Salparem en ser
que llustregi l'alba.
Al migdia, quan
tu estaràs banyan-te,
tots dos ja serem
en un nou reialme.
Passarem el gual,
deixarem la plana.
Quan es pongui el sol
ja ens tindràs a casa.
De tot el que hem vist
te'n faré contalla.
Perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades;
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

Mes en ton recó
tu no ploris, mare,
que jo no faré
com feu Ramatxandra,
que trigà tants anys
a tornar a casa.
Com el rei seré
que diu la rondalla

i duré al vaixell
tot el que m'hi càpiga.
A l'amic també
jo vull emmenar-me'n.
I al lluny cercarem
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

CLEMENTINA ARDERIU

VE I VA

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor fugirà.

Si canta un ocell
hi ha gaudi novell;
si em mira i em fuig
l'amor ja és enuig.

La lluna minvant
em veu dalejant;
la lluna creixent
vol nou pensament.

En el moment d'or
que amor és al cor,
no sap ell mateix
si minva o si creix.

Mig riu un follet?
Amor, bon esplet!
Aparta son dit?
Ja tot és oblit.

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor se n'anà.

JOSEP CARNER

SERENADA D'HIVERN

Clou les parpelles en ton llit
i que la son hi sia,
mentre en l'angoixa de l'oblit
canto per tu, l'aimia;
que fins la mort de mon delit
par una melodia.

Oh si aquest llit meravellat
que ton bell cos havia
es fes vivent i esperonat
d'estranya gelosia,
fos ton cos amortallat
amb el llençol on nia!

Car, filla fosca del mati,
si en aquest món fas via,
d'altres encar faràs morir
i no hi valdrà metgia;
tu que per l'esma de traïr
jures vint cops al dia!

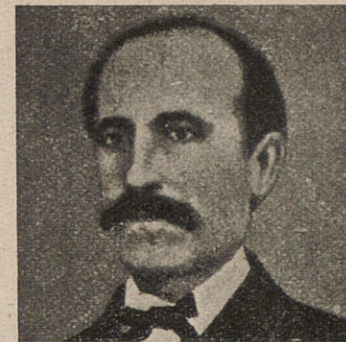
Oh si mon cor sense recés,
que ta finestra espia,
oh si mon cor occir pogués
amb una melodia!
Si l'amor meva emmetzinés
encara t'amaria.

Qui t'ha cantat el villancet!
no és un llaüt, aimia;
no és el poruc violinet
ni la viola pia:
és una mica de vent fred
i de malenconia.

JOSEP CARNER

ODEON

ha popularitzat amb els seus discs les
millors cançons pels millors intèrprets

PEP VENTURA

PER TU PLORO

Anem a la muntanya, que ara ve el bon temps!
ve la Primavera, ve la Primavera,
la-larala-la-la-la-la
Hores d'alegria, hores de tristor,
Ai del qui se'n va i no tornarà!
També, mes aïll del qui perd l'amor!

Adéu, rosa d'abril!
Adéu, rosa encarnada!
Demà, lluny del teu rosé,
d'enyorament em moriré.

Quan et diran la meva fi,
plora per mi, que per tu ploro;
plora per mi, mes, dolçament,
que amargament, no és el teu plor.

Eixuga el plor, no ploris gaire,
que et marciria el pas de l'aire.
No ploris gens, no ploris, no.
Per tu i per mi, jo, que ja en sé,
bé puc plorar millor.

JOAN MARAGALL

Que millor que fer perdurar el magnífic record d'un concert
Emili Vendrell que sentir-lo a casa en la major intimitat?

Discs **ODEON** exclusivament

FRANCESC ALIÓ

EL PLOR DE LA TÓRTORA

Vora voreta el riu
me n'he guarnit un niu
que'l sol hi toca;
lo cobrecel n'és d'or:
veniu, somnis d'amor;
bressau-m'hi a l'ombra.

Qui em fa de cobrecel,
n'és d'un colom del cel,
l'aleta hermosa;
que hi fa de bon estar
si es posa a refilar
místiques trobes!

També n'hi refilí
darrera el cant diví
de brosta en brosta;
l'ocell ara no hi és;
corrandes que hi he après
les canto sola.

Mes ail no canto, no,
com cantaria jo
si el cor s'enyora;
n'nyora el bes suau
d'aquell amor d'ull blau
i cella rossa.

Refila'l rossinyol,
refila al raig del sol
que a mi no'm cova;
des que no'm cova mai,
m'estic sota un desmai
plora que plora.

L'ocell refilarà,
la flor reflorirà
sobre ma fossa;
sols m'aconhorta a mi,
que a refilar i flori
seré a la glòria.

JACINT VERDAGUER

LLUÍS MILLET

SOSPIRS

Rosada divina!
Quan et copsaré?
Oh vina!
Oh vina al cor, vina,
lliri i clavellina,
rosa sens espina
del millor rosí!
Celestial aurora,
quan t'obiraré?
Lo meu cor t'enyora,
tòrtora que plora,
cridant a tothora
l'Aimador si ve!
Ail en vostra cara
quan m'hi miraré?
Formosura rara,
front d'albada clara,
si no us veig encara,
d'amor moriré.

JACINT VERDAGUER

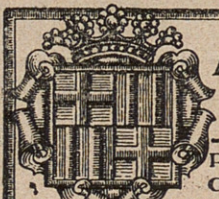
MUNTANYENCA

I
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot;
la Primavera hi canta,
s'hi xala la Tardor,
i si l'Hivern hi neva
l'Estiu festa major:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

II
Companyns, amunt i fora!
Gran aire i gran claror
encenguin nostres venes
i eixamplin nostres cors.
Res dona l'alegria
d'aqueixos miradors:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

III
De nostres altes serres
fidels adoradors,
cerquem en les deus d'aigua
les deus del sants amors.
Companyns, amunt i fora
Com més amunt, millor!
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot!

J. RIERA I BERTRÀN

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 911 TELEFON A 2766
CARRER D MALLORCA 307 i 309 TELEFON G 2

ROCA I MALLOL

CARRER SANTA ANNA, 39
PORTAL DE L'ÀNGEL

Presenten les primeres novetats per a la temporada de Primavera

Gust selecte • • • Convidem al públic a l'exposició d'aquestes novetats

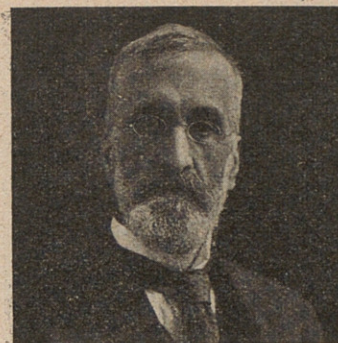

ENRIC MORERA

LO QUÈ ET DIRIA

Si jo fos cançonaire
treuria una cançó;
com que no hi entenc gaire,
no vull pas fer-la, no.
Una cançó faria
que sols de tu parlés,
jo sol la cantaria,
jo sol i ningú més.
Diria que ets la nena
més maca d'aquest pla
que té més or ta trena
que el blat quan ve el segà.
Que quan tos llavis s'obren,
talment en raja mel;
qu: quan tos ulls s'entreobren
com si s'obris el cel;
que en caminant lleugera
per sobre els sembrats
com l'aura matinera
tu els deixes revifats.
Que els ocellets en veure't
refilen de valent...
que un dia jo vaig veure't
i tot s'ho ha endut el vent.
Si jo fos cançonaire
treuria una cançó:
la d'una espigolaire
i un infeliç pastor.

EMILI GUANYABENS

ANTONI NICOLAU

LA DAMA D'ARAGÓ

POPULAR

A Aragó n'hi ha una dama
que és bonica com un sol,
té la cabellera rossa,
li arriba fins als talons.

*Ai, amorosa Anna Maria!
Robadora de l'amor!
Ai, amorós!*

Sa mare els hi pentinava
amb una pinteta d'or,
sa germana els hi entrena
els cabells de dos en dos.
Son germà se la mirava
amb un ull tot amorós,
se la mira i se l'emporta
a la fira d'Aragó.
Mentre estaven a la fira
toquen a Missa major.
— Germà, germà, anem a missa,
anem a Missa major. —
De qui és aquella dama
que llença tanta esplendor?
N'és filla del Rei de França,
germana del d'Aragó!
I si acàs no ho volem creure,
mireu-li el sabató:
veureu les tres flors de lliri
les armes d'Aragó.

Tothom ha de delectar-se amb l'art d' **Emili Vendrell**
ODEON ho facilita

VENDRELL només impressiona
Discs ODEON

JULI GARRETA

EL RELIQUIARI

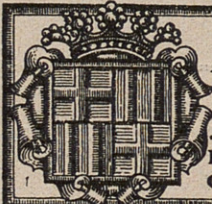
Quin so més trist! — el'a em deia —
quan sent'a tocà a morts,
— quin so més trist! — i a cara
mullava a voltes el plor.

La tristor jo no enten'a
ni ses llàgrimes llavors,
mes les llàgrimes m'ofeguen
quan sent ara tocà a morts.

FRANCESC MATHEU

ODEON

TÉ ELS DISCS MÉS PERFECTES

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
— Pa de Luxe —
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFON A-2766
CARRER D MALLORCA 307 i 309 TELEFON G-2

JOAN LAMOTE DE GRIGNON

ES JUNY!

Es juny! Es juny!
Ja canta la guatlla
la fals en el puny,
la dalla a l'espalla.
Es juny!

Es juny! Es juny!
El blat no té espera;
ja arriba de lluny
la colla feïnera.
Es juny!

Es juny! Es juny!
Llampeguen les dalles,
la plana retruny
de cants i rialles.
Es juny!

Es juny! Es juny!
L'ocell no pidola,
intrèpid s'esmuny
i els blats espigola.
Es juny!

APEL·LES MESTRES

Emili Vendrell ha creat les nostres cançons

Discs **ODEON**

NO OBLIDEU

que els eminents artistes

BLANCA SELVA JOAN MASSIÀ

donaran el seu DARRER CONCERT
DIUMENGE VINENT, TARDA
amb un programa formidable

SONATA A KREUTZER

creació màxima de SELVA-MASSIÀ

SONATA, Mozart.

TRINO DEL DIABLE

RONDÓ, Beethoven.

SARDANA, Garreta.

i altres obres de virtuositat i lluïment.

Cal reconèixer que aquest Concert, per l'importància excepcional del programa i la qualitat de les interpretacions d'aquests il·lustres concertistes, constituirà un dels esdeveniments més importants del present curs.

CONCERTS BLAUS

6745.416

AMADEU VIVES

JOC D'INFANT

— Vina, vina, esquerpa, pampenella d'or,
fada del barder i l'herba cremada:
què dirà l'estel quan el fongui l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— Conta'm ben baixet, pampenella d'or,
al recer petit de les teves ales:
què diu el xiprer quan el bressa l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

— I a la meua orella, pampenella d'or,
quina cançó feia la conquilla blanca
quan el seu cinyell desnava l'alba?
— T'estimo, t'estimo, t'estimo.

TOMAS GARCÉS

EL CAVALLER

I

Lo cavaller se'n va a la guerra,
lo cor batent, los ulls en terra,
la llança al puny;
per darrer cop lo cavall gira
y alçant los ulls ab tristor mira
ja lluny, molt lluny—
lo castell fort dalt de la serra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

II

Darrera d'ell marxen cent nobles,
y al traspasar viles y pobles,
sent a son pas:
— Mal podrà perdre una batalla
llança tan brau, tan dura malla,
tan ardit braç,
tan fort acer com du a l'esquerra.
Lo cavaller se'n va a la guerra.

III

Contempla escut, espasa y llança,
brandeja'l cap, un sospir llança
y diu somrient:
— No'n perdré cap, no, de batalla,
l'escut és fort, dura la malla,
lo braç potent...
m'ho diu lo cor y'l cor may erra.—
Lo cavaller se'n va a la guerra.

IV

Mes no serà l'espasa dura
ni'l fort escut, ni la armadura
qui'm darà'l llor,
que seràs tu, ma benaymada,
tu qu'en mon cor porto amagada;
serà l'amor
desde allà dalt, desde la serra.—
Lo cavaller se'n va a la guerra.

Emili Vendrell no s'en va pas!

Compreu discs **ODEON** i el podreu sentir sempre

11299 —Arts Gràfiques, S. A., Successors d'Henrich i C.^a

CONCERTS BLAUS

"Les Nostres Cançons"

Primera sessió:

EMILI VENDRELL

PERE VALLRIBERA
piano

Dijous, 10 Març 1927

a les deu del vespre

Palau de la Música Catalana

LES NOSTRES CANÇONS

PRIMERA SESSIÓ

CONCERTS BLAUS han de fer constar que la sèrie "LES NOSTRES CANÇONS" constituirà un cicle de divulgació de les nostres melodies. En el programa d'avui hem volgut que hi figuressin des dels que gairebé podríem dirne els precursors, fins algunes de les obres més recents especialment entre les que han estat creades en ocasió de la sèrie "ELS POETES I ELS MÚSICS."

No cal dir que la limitació d'un programa, per bé que abasti les proporcions del present, ha d'imposar una sèrie d'omissions, sempre molt lamentables.

En les sessions successives procurarem, com es mereixen tants digníssims Mestres com avui han tingut d'ésser omesos, completar el repertori, que volem que arribi a constituir una veritable Antologia de la nostra Cançó.

PROGRAMA

I

ENYORAMENT.....	CLAVÉ
PER TU PLORO.....	PEP VENTURA
PLOR DE LA TÓRTORA.....	ALIÓ
LA DAMA D'ARAGÓ.....	NICOLAU
EL RELIQUIARI.....	GARRETA
ES JUNY!.....	LAMOTE DE GRIGNON
LO QUÈ ET DIRIA.....	MORERA

II

SOSPIRS.....	} MILLET
MUNTANYENCA.....	
CUCA DE LLUM.....	
EL MARINER.....	} ZAMACOIS
SERENADA D'HIVERN.....	
VE I VA.....	
EL BASTÓ.....	PAHISSA
CAMINS DE FADA.....	} TOLDRA
COCOROCOC.....	
CANÇÓ DE GRUMET.....	

III

ETS MEVA.....	} PUJOL
DANSA.....	
CANÇÓ DE LA TEMPESTAT.....	
LA GINESTA.....	} A. VIVES
JOC D'INFANT.....	
EL CAVALLER.....	
L'EMIGRANT.....	

Piano PLEYEL

UN PREC: Hem de demanar al públic que, fora dels aplaudiments, s'abstingui en absolut de fer qualsevol manifestació per determinar des obres del programa.

FRANCESC PUJOL

DANSA

Quan de les ombres i les estrelles
comença, tímida, l'esgarripança,
les joves camperoles
teixeixen una dansa.

Al volt de vies esborradisses
i entre les feixes tan violetes
ja un oratjol aviva
secretres animetes.

Llavors les brunes — que coltellaren
braçats de messes, del Sol imperi,—
del gran descans ampliíssim
rebutgen el misteri.

Par que esdevinguin d'or i de púrpura
sota la pòstuma solar carícia,
i es corben i es despleguen
amb rústega malícia.

I bé remembren avalotades
d'amor follívola les curtes sestres,
sentint al cos que dansa
pessigolleig d'arestes.

JÓSEP CARNER

CANÇÓ

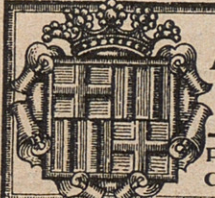
DE LA TEMPESTAT

Gotellada a l'empedrat,
horitzó llampeguet,
tempestat!
I el vicari esparverat
i s'enfonsa l'envelat,
i tot va desguittat,
tempestat!

Cruix la biga i el terrat,
la vellarda s'ha senyat,
tempestat!
El paraigües s'ha esbotzat;
visca el xàfec descordat
que apaivaga el gos i el gat,
tempestat!

Tempestat, si t'hem cridat,
desensonya a l'ensonyat,
tempestat!
De bon grat o de mal grat
obre el cor enforrunyat,
ben obert de bat a bat,
tempestat!

JOSEP M. DE SAGARRA

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON G 2

EDUARD TOLDRÀ

CAMINS DE FADA

Amor, faré una passera
damunt de la mar.
La pedra llisca lleugera
damunt de la mar.
Mon braç l'ha tornat alada.
Vola, que l'ombra morada
no sigui xarxa parada
damunt de la mar,

Si la gavina s'acosta,
fes via, brunzent.
Pedra, si és roja la posta,
fes via, brunzent.
No et torbi l'escull, esquivi
l'abraçada fugitiva
del dofi. Sageta viva,
fes via, brunzent,

El mar té camins de fada,
blanc i rosa, Amor.
Els feia la pedra alada,
blanc i rosa, Amor.
Ves-hi, peu nu, rosa vera.
Oreig damunt la passera,
amb la teva mà lleugera
cull l'estel, Amor.

TOMÁS GARCÉS

COCOROCOC

(EN LA NAIKENÇA D'UN NOI)

Eulària, noble dama,
és reposant al llit;
hi ha vora seu la fosca,
la pau i un feble crit.

Les coses de la casa
amb un llenguatge mut
es parlen del misteri
i la dolçor que ha dut.

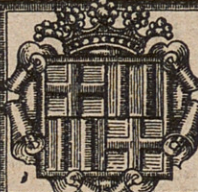
— Un altre — diu el sostre —
que no em serà constant.
— Un altre — diu la llinda —
que em deixarà cantant.

— Ell, que m'ignora encara —
diu el roser flairós, —
escamparà m's roses
sobre un cabell tot ros.

Dins ses humides nines
medita el gos content:
— No tindrà por de l'ombra,
farà fugi el dolent!

I en l'alta nit profunda
hom sent el gall cofoi
que diu a les estrelles:
— Cocorococ, és noi!

JOSEP CARNER

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe

RAMBLA D CANALETES 911 TELEFONA 2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G 2

La Cançó

Un programa format tot ell per cançons catalanes originals i totes cantades per artista tan nostre i tan subtil en el gènere, com l'Emili Vendrell, qui canta fent reviure i magnificant la paraula melòdicament, és una festa prou assenyada per a dedicar-li unes paraules fent l'elogi de la cançó i explicant la seva transcendència en el renaixement musical de la nostra terra.

La cançó en la música és com la flor en els prats verdejants, que és l'alegria dels ulls i l'encant dels sentits. Però la cançó va més endins, commou fibres més fones i bressa i somou la part més íntima del nostre ésser. La cançó té el perfum de la flor i encara un ésser més immaterial que deixonda els misteris insondables de la nostra ànima. La cançó és essència musical; és música de la música i per això està en la llavor de tota música veritable. En el fons d'un temps simfònic veritablement sentit hi ha una cançó, una idea melòdica que tot ho ordena i enllumena; és com la mare del tonell que fa ranci el vi novell. Per això la música del poble és cançó i no pot ésser altra cosa que cançó, i per això de la cançó popular ha sortit tota altra cançó i tota altra música. Per això tota nova generació de música, en terreny verge de treballada tradició artística, és de l'empelt de la cançó del poble que pren vida; i abans de la rellada llarga de les formes amples, artístiques, fa la rellada curta de la cançó individual que no és res més que la cançó original de raça, agençada a l'ambient del dia i adequada al temperament i cultura artística del compositor.

A Catalunya som joves encara en música, som quasi adolescents cantant als batecs del cor juvenívols i enamoradís. No som en l'edat de les grans síntesis glorificadores de les formes. Som encara ocellets de volada curta cantant entre les branques dels arbrissos florits en primavera. Les ales han crescut i fitem els ulls enlaire a punt de provar la volada cap al zenit; les ànsies hi són i algun que altre ocell de més envergadura ja ha fet magnífica volada, però encara la tonada més escaient de la niuada, la més perfumada de sentors de primavera, és la de la curta rellada. S'en poden riure els ambiciosos de les formes transcendents, i poden fer la ganyota del menyspreu; però aquella és una valor intrínseca que pot fer denteta a les resseques i eixutes concepcions que de fora ens vénen. Més val per al paladar un pinyó amb aquell gust fort i saborosíssim, que la gran pinya esbaldada amb els seus niuets buits i sense fruit.

En els primers temps de la nostra renaixença, les obres d'en Clavé, aquells chors, generalment de dimensions no curtes, no són més que un enfilall de cançons; de tant en tant algun llampec del seu geni li feia trobar la nota descriptiva, l'episodi inspirat directament de la natura; però de seguida revé la cançó fresca i choral tan seva i tan del poble, amb aquella barreja de la sentor del cant verge tradicional i de la cançó vuitcentista ciutadana. Més tard, va ésser l'Alió qui aixecà la veu més lluminosa i elegant, més ornada i polida, a la faisó de l'època. Les seves melodies guarden encara tota la frescor i tota l'elegància, tot el bon gust i distinció de la seva sensibilitat desperta. Després, a intervals, la cançó ha viscut entre nosaltres sempre agradosa i franca, quasi sempre no renegant del sentit terral, sempre sincera, encara que prenent els matisos dels temperaments més diversos; fins la cançó religiosa se n'ha empeltat la saba i ha pres un sentit tan pregon de la bona olor de l'ànima catalana, un misticisme tan sincer i inefable, que jo crec un cas únic en la cançonística religiosa moderna.

Vegem, doncs, com la cançó és nostra i ben apropiada al nostre ésser. Vegem com la devem estimar i respectar. Pensem que si no sabem gustar una cançó no sabrem pas assaborir ni comprendre les obres transcendents dels genis. La cançó és la llum que deixa contemplar els temples, fa veure les grans arcades i les columnates de les grans construccions dels genis; és la idea mare que tot ho anima; és la flor del mesurat jardí clàssic, és la flor que embauma i fa seguir amb daler els intrincables viaranyes de les grans selves dels genials innovadors de l'art. Allí on no hi ha essència de cançó, no hi ha música; cosa que semblen oblidar els promulgadors de l'art novíssim.

Per això fa goig i aconsola aquest revifament que entre nosaltres fa un temps s'observa en el conreu del gènere; per això jo crec que, lluny de retrassar-se així la volada definitiva a les grans formes de la música, serveix per acumular la valor essencial de les obres transcendents que tots tan desitgem.

LLUÍS MILLET

JOSEP ANSELM CLAVÉ

ENYORAMENT

Sento en mi greu frisança,
 viui s'insinua fer malestar;
 tot lo del món em cansa,
 el cor s'em nua, i ail vui plorar!

Jove, aborresc la vida,
 trist, aflaueixo terriblement
 i ail ma mare, afligida,
 diu que pateixo d'enyorament.

Cert que és un fer torment
 el mal d'absència;
 cert que és un fer torment
 l'enyorament.

.....
 Els ccells no canten
 pas com solien,
 trist surt el sol;
 les flors als ulls no encanten
 ni olors m'envien;
 tot vesteix doll!

Pres ja de greu faciga,
 solet jo ploro
 mon goig absent.
 Ella a tornar molt triga
 i en tant jo moro
 d'enyorament.

J. A. CLAVÉ

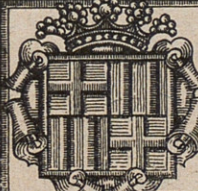
JAUME PAHISSA

EL BASTÓ

La branca de faig floria, floria...
 mirant-la de baix, tot jo m'hi dalia.
 Branqueta de faig, hauràs d'ésser mia,
 que em vull fer un bastó per tota la vida!
 Quan sóc allí dalt el món fa alegria,
 en cel i verdor la terra es perdia.
 Li pots dir adéu, la branca florida,
 d'aquests horitzons coberts de delícies!
 'Nirem terra enllà, camina, camina;
 'nirem tots dos sols per pobles i viles,
 podrem veure el món, gosar d'altres ditzes,
 prò mai tornaràs a traure florida.
 Als cops de destrai els ocells fugien,
 les flors del brancal plovien, plovien...
 Li poso una amor per tota la vida!

JOSEP PIJOAN

.....
 TOTES LES CANÇONS
 que canta **Emili Vendrell** DISCS
ODEON

ESTEVE RIERA
 Confiter i Pastisser
 Pa de Luxe
 RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFON-A 2766
 CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G 2

J. ZAMACOIS

CUCA DE LLUM

I

Nit estival,
nit de perfum.
Cuca de llum
pren el fanal.

Ronda el jardí,
ronda a l'etzar,
que el vigilar
no té camí...

II

Ronda rondant
per la foscó,
sent el petó
d'un llavi aimant.

Nit de perfum!
d'amor d'estiu!
La cuca riu
i apaga el llum.

JOAN M. GUASCH

EL MARINER

Quant de temps que fa — dies i setmanes —
que la barca al moll
Madhu té atracada,
amb l'estiba a punt,
i branda que branda.
Si ell me la deixés,
jo l'aparellava
amb cent remes alats
i cinc veles blanques.
No aniria pas
a mercats ni a tràfecs;
perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades;
volten-la set mars
tretze rius l'amaren.

Mes en ton recó
tu no ploris, mare,
que jo no faré
com feu Ramatxandra,
que trigà tants anys
a tornar a casa.
Com el rei seré
que diu la rondalla

i duré al vaixell
tot el que m'hi càpiga.
A l'amic també
jo vull emmenar-me'n.
I al lluny cercarem
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

Salparem en ser
que llustregi l'alba.
Al migdia, quan
tu estaràs banyan-te,
tots dos ja serem
en un nou reialme.
Passarem el gual,
deixarem la plana.
Quan es pongui el sol
ja ens tindràs a casa.
De tot el que hem vist
te'n faré contalla.
Perquè lluny jo hi sé
l'illa de les fades:
volten-la set mars,
tretze rius l'amaren.

CLEMENTINA ARDERIU

VE I VA

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor fugirà.

Si canta un ocell
hi ha gaudi novell;
si em mira i em fuig
l'amor ja és enuig.

La lluna minvant
em veu dalejant;
la lluna creixent
vol nou pensament.

En el moment d'or
que amor és al cor,
no sap ell mateix
si minva o si creix.

Mig riu un follet?
Amor, bon esplet!
Aparta son dit?
Ja tot és oblit.

Flor de romani
l'amor fa venir;
en el fonollar
l'amor se n'anà.

JOSEP CARNER

SERENADA D'HIVERN

Clou les parpelles en ton llit
i que la son hi sia,
mentre en l'angoixa de l'oblit
canto per tu, l'aimia;
que fins la mort de mon delit
par una melodia.

Oh si aquest llit meravellat
que ton bell cos havia
es fes vivent i esperonat
d'estranya gelosia,
fos ton cos amortallat
amb el llençol on nia!

Car, filla fosca del matí,
si en aquest món fas via,
d'altres encara faràs morir
i no hi valdrà metgia:
tu que per l'esma de traïr
jures vint cops al dial

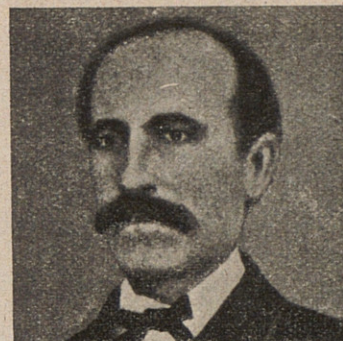
Oh si mon cor sense recés,
que ta finestra espia,
oh si mon cor occir pogués
amb una melodia!
Si l'amor meva emmetzinés
encara t'amarà.

Qui t'ha cantat el villancet?
no és un llaut, aimia;
no és el poruc violinet
ni la viola pia:
és una mica de vent fred
i de malenconia.

JOSEP CARNER

ODEON

ha popularitzat amb els seus discs les
millors cançons pels millors intèrprets

PEP VENTURA

PER TU PLORO

Anem a la muntanya, que ara ve el bon temps!
ve la Primavera, ve la Primavera,
la-larala-la-la-la-la
Hores d'alegria, hores de tristor,
Ai del qui se'n va i no tornarà!
També, mes ai! del qui perd l'amor!

Adéu, rosa d'abril!
Adéu, rosa encarnada!
Demà, lluny del teu rosè,
d'enyorament em moriré.

Quan et diran la meva fi,
plora per mi, que per tu ploro;
plora per mi, mes, dolçament,
que amargament, no és el teu plor.

Eixuga el plor, no ploris gaire,
que et marciria el pas de l'aire.
No ploris gens, no ploris, no.
Per tu i per mi, jo, que ja en sé,
bé puc plorar millor.

JOAN MARAGALL

Que millor que fer perdurar el magnífic record d'un concert
Emili Vendrell que sentir-lo a casa en la major intimitat?
Discs **ODEON** exclusivament

FRANCESC ALIÓ

EL PLOR DE LA TÓRTORA

Vora voreta el riu
me n'he guarnit un niu
que'l sol hi toca;
lo cobrecel n'és d'or:
veniu, somnis d'amor;
bressau-m'hi a l'ombra.

Qui em fa de cobrecel,
n'és d'un colom del cel,
l'aleta hermosa;
que hi fa de bon estar
si es posa a refilar
místiques trobes!

També n'hi refili
darrera el cant diví
de brosta en brosta;
l'ocell ara no hi és;
corrantes que hi he aprés
les canto sola.

Mes ail no canto, no,
com cantaria jo
si el cor s'enyora;
n'nyora el bes suau
d'aquell amor d'ull blau
i cella rossa.

Refila'l rossinyol,
refila al raig del sol
que a mi no'm cova;
des que no'm cova mai,
m'estic sota un desmai
plora que plora.

L'ocell refilarà,
la flor re florirà
sobre ma fossa;
sols m'aconhorta a mi,
que a refilar i flori
seré a la glòria.

JACINT VERDAGUER

LLUÍS MILLET

SOSPIRS

Rosada divina!
Quan et copsaré?
Oh vina!
Oh vina al cor, vina,
lliri i clavellina,
rosa sens espina
del millor rosé!
Celestial aurora,
quan t'obiraré?
Lo meu cor t'enyora,
tòrtora que plora,
cridant a tothora
l'Aimador si ve!
Ail en vostra cara
quan m'hi miraré?
Formosura rara,
front d'albada clara,
si no us veig encara,
d'amor moriré.

JACINT VERDAGUER

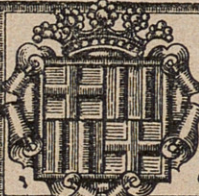
MUNTANYENCA

I
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot;
la Primavera hi canta,
s'hi xala la Tardor,
i si l'Hivern hi neva
l'Estiu festa major:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

II
Companys, amunt i fora!
Gran aire i gran claror
encenguin nostres venes
i eixamplin nostres cors.
Res dona l'alegria
d'aqueixos miradors:
muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot.

III
De nostres altes serres
fidels adoradors,
cerquem en les deus d'aigua
les deus del sants amors.
Companys, amunt i fora
Com més amunt, millor!
Muntanyes regalades,
les dels voltants d'Olot!

J. RIERA I BERTRÁN

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
Pa de Luxe
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFON-A-2766
CARRER D MALLORCA 307i 309 TELEFON-G-2

ROCA I MALLOL

CARRER SANTA ANNA, 39
PORTAL DE L'ÀNGEL

Presenten les primeres novetats per a la temporada de Primavera

Gust selecte

Convidem al públic a l'exposició d'aquestes novetats

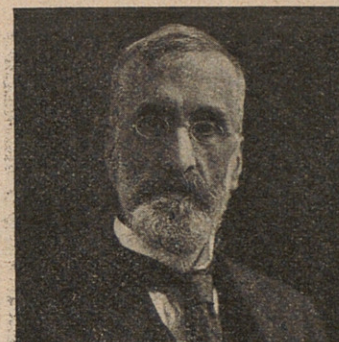

ENRIC MORERA

LO QUÉ ET DIRIA

Si jo fos cançonaire
treuria una cançó;
com que no hi entenc gaire,
no vull pas fer-la, no.
Una cançó faria
que sols de tu parlés,
jo sol la cantaria,
jo sol i ningú més.
Diria que ets la nena
més maca d'aquest pla
que té més or ta trena
que el blat quan ve el segà.
Que quan tos llavis s'obren,
talment en raja mel;
que quan tos ulls s'entreobren
com si s'obris el cel;
que en caminant lleugera
per sobre els sembrats
com l'aura matinera
tu els deixes revifats.
Que els ocellets en veure't
refilen de valent...
que un dia jo vaig veure't
i tot s'ho ha endut el vent.
Si jo fos cançonaire
treuria una cançó:
la d'una espigolaire
i un infeliç pastor.

EMILI GUANYABENS

ANTONI NICOLAU

LA DAMA D'ARAGÓ

POPULAR

A Aragó n'hi ha una dama
que és bonica com un sol,
té la cabellera rossa,
li arriba fins als talons.

*Ai, amorosa Anna Maria!
Robadora de l'amor!
Ai, amorós!*

Sa mare els hi pentinava
amb una pinteta d'or,
sa germana els hi entrenava
els cabells de dos en dos.
Son germà se la mirava
amb un ull tot amorós,
se la mira i se l'emporta
a la fira d'Aragó.
Mentre estaven a la fira
toquen a Missa major.
— Germà, germà, anem a missa,
anem a Missa major. —
De qui és aquella dama
que llença tanta esplendor?
N'és filla del Rei de França,
germana del d'Aragó!
I si acàs no ho volem creure,
mireu-li el sabató:
veureu les tres flors de lliri
les armes d'Aragó.

Tothom ha de delectar-se amb l'art d' **Emili Vendrell**
ODEON ho facilita

VENDRELL només impressiona
Discs ODEON

JULI GARRETA

EL RELIQUIARI

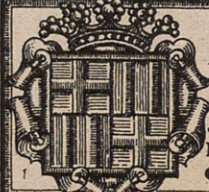
Quin so més trist! — el'a em deia —
quan sent'a tocà a morts,
— quin so més trist! — i sa cara
mullava a voltes el plor.

Sa tristor jo no enten'a
ni ses llàgrimes llavors,
mes les llàgrimes m'ofeguen
quan sent ara tocà a morts.

FRANCESC MATHEU

ODEON

TÉ ELS DISCS MÉS PERFECTES

ESTEVE RIERA
Confiter i Pastisser
— Da de Luxe —
RAMBLA D CANALETES 9111 TELEFONA-2766
CARRER D MALLORCA 3071 309 TELEFON-G-2

JOAN LAMOTE DE GRIGNON

ES JUNY!

Es juny! Es juny!
Ja canta la guatlla
la fals en el puny,
la dalla a l'espàtlla.
Es juny!

Es juny! Es juny!
El blat no té espera;
ja arriba de lluny
la colla feïnera.
Es juny!

Es juny! Es juny!
Llampeguen les dalles,
la plana retruny
de cants i rialles.
Es juny!

Es juny! Es juny!
L'ocell no pidola,
intrèpid s'esmuny
i els blats espigola.
Es juny!

APEL·LES MESTRES

Emili Vendrell ha creat les nostres cançons

Discs ODEON

NO OBLIDEU

que els eminents artistes

BLANCA SELVA JOAN MASSIÀ

donaran el seu DARRER CONCERT
DIUMENGE VINENT, TARDA
amb un programa formidable

SONATA A KREUTZER

creació màxima de SELVA-MASSIÀ

SONATA, Mozart.

TRINO DEL DIABLE

RONDÓ, Beethoven.

SARDANA, Garreta.

i altres obres de virtuositat i lluïment.

Cal reconèixer que aquest Concert, per l'importància excepcional del programa i la qualitat de les interpretacions d'aquests il·lustres concertistes, constituirà un dels esdeveniments més importants del present curs.

CONCERTS BLAUS

